EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 19.12.2017
COM(2017) 796 final

2017/0354 (COD)

BLAGOVNI SVEŽENJ

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o vzajemnem priznavanju blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2017) 471 final} - {SWD(2017) 472 final} - {SWD(2017) 475 final} -
{SWD(2017) 476 final} - {SWD(2017) 477 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Oblikovanje bolj poglobljenega in pravičnejšega enotnega trga je ena od ključnih političnih prednostnih nalog Evropske komisije[1]. Spremljanje in izvajanje strategije za enotni trg iz sporočila z naslovom Izpopolnitev enotnega trga: več priložnosti za prebivalstvo in gospodarstvo, sprejetega 28. oktobra 2015[2], sta eden od glavnih ciljev delovnega programa Komisije za leto 2017[3].

Na enotnem trgu je prosti pretok blaga najbolj razvit od vseh štirih temeljnih svoboščin ter ustvarja približno 25 % BDP EU in 75 % trgovine znotraj EU. EU predstavlja približno šestino svetovne blagovne menjave. Blagovna menjava med državami članicami EU (trgovina znotraj EU) je bila leta 2016 ocenjena na 3 110 milijard EUR[4]. Vendar so še vedno potrebna prizadevanja, da se zagotovi poglobljen in pravičen evropski enotni trg. Kadar ni skupnih pravil, se načelo vzajemnega priznavanja ne uporablja vedno. Ta temeljna težava naj bi se rešila z „blagovnim svežnjem“, napovedanim v delovnem programu Komisije za leto 2017, in sicer s pobudo o vzajemnem priznavanju.

Vzajemno priznavanje je bistveno za pravilno delovanje enotnega trga blaga. Kadar ni posebne zakonodaje EU, lahko države članice določijo nacionalna pravila, s katerimi se določajo zahteve, ki jih morajo izpolnjevati izdelki. Take nacionalne zahteve lahko soobstajajo v več državah članicah, vendar lahko, če se razlikujejo, ustvarijo ovire za trgovino znotraj EU. V skladu z načelom vzajemnega priznavanja blago, ki se zakonito trži v eni državi članici, ne bi smelo biti prepovedano v drugi državi članici, razen če ima slednja utemeljene razloge za prepoved ali omejitev njegove prodaje. Vzajemno priznavanje se uporablja za izdelke, za katere ne velja harmonizacijska zakonodaja Unije ali pa jih ta le delno zajema, kot so najrazličnejši potrošniški izdelki (tekstil, obutev, izdelki za nego otrok, nakit, namizna posoda ali pohištvo).

Sprejetje Uredbe (ES) št. 764/2008 (v nadaljnjem besedilu: Uredba)[5] je bilo delni[6] odziv na nezadovoljivo uporabo načela vzajemnega priznavanja na področju blaga zaradi premajhne ozaveščenosti o načelu, pravne negotovosti pri njegovi uporabi in pomanjkanja upravnega sodelovanja med nacionalnimi organi. Uredba je bila namenjena predvsem vzpostavitvi postopkovnega okvira za zmanjšanje možnosti, da bi zaradi nacionalnih tehničnih predpisov nastale nezakonite ovire[7].

Decembra 2013 je bilo v sklepih o politiki enotnega trga, ki jih je sprejel Svet za konkurenčnost, opozorjeno, da bi bilo treba za izboljšanje okvirnih pogojev za podjetja in potrošnike na enotnem trgu ustrezno uporabiti vse zadevne instrumente, vključno s harmonizacijo in vzajemnim priznavanjem[8]. Svet je zato Komisijo pozval, naj mu poroča o

---

1 Jean-Claude Juncker, „Nov začetek za Evropo: moj načrt za delovna mesta, rast, pravičnost in demokratične spremembe“, politične usmeritve za naslednji mandat Evropske komisije, uvodna izjava na plenarnem zasedanju Evropskega parlamenta, 15. julija 2014: http://ec.europa.eu/about/juncker-commission/priorities/index_en.htm.

2 Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom Izpopolnitev enotnega trga: več priložnosti za prebivalstvo in gospodarstvo (COM(2015) 550/2).

3 COM(2016) 710 final: http://ec.europa.eu/atwork/key-documents/index_sl.htm.

4 Vir: Eurostat.

5 COM(2014) 910 final: http://ec.europa.eu/atwork/pdf/cwp_2015_sl.pdf.

6 Pravilno uporabo načela vzajemnega priznavanja omogoča več drugih orodij, kot sta klavzula o vzajemnem priznavanju ter pritožbe in kršitve v zvezi s členi 34 do 36 PDEU. Za več informacij glej vrednotenje.

7 Glej vrednotenje.

8 Sklepi o politiki enotnega trga, srečanje Sveta za konkurenčnost; Bruselj, 2. in 3. decembra 2013: http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/intm/139846.pdf.

sektorjih in trgih, kjer je uporaba načela vzajemnega priznavanja ekonomsko najugodnejša, vendar je njegovo delovanje še vedno nezadostno ali problematično. Svet za konkurenčnost je v svojih sklepih o politiki enotnega trga iz februarja 2015 Komisijo pozval, naj zagotovi, da bo načelo vzajemnega priznavanja učinkovito delovalo, in po potrebi predloži predloge v ta namen[9].

V odgovor na navedbe, da delovanje načela morda ni optimalno, in ob upoštevanju zahteve Sveta se je izvedlo zunanje vrednotenje uporabe načela vzajemnega priznavanja[10]. Na podlagi tega je vrednotenje delovanja vzajemnega priznavanja (REFIT), ki ga je izvedla Komisija, vključevalo tudi presojo delovanja Uredbe, da bi prineslo popolno sliko o ovirah, ki ovirajo optimalno delovanje vzajemnega priznavanja (v nadaljnjem besedilu: vrednotenje).

V okviru vrednotenja je bilo ugotovljeno, da vzajemno priznavanje ne deluje, kot bi moralo, in da ima Uredba omejen učinek na izpolnjevanje predvidenih ciljev, kar zadeva ozaveščanje ter povečanje pravne varnosti in upravnega sodelovanja.

Ta pobuda je odziv na sklepe vrednotenja. Njen splošni cilj je oblikovati pravičnejši in bolj poglobljeni enotni trg blaga z izboljšanjem vzajemnega priznavanja.

Specifični cilj bo izboljšanje delovanja vzajemnega priznavanja s predlaganjem več ambicioznih ukrepov. Taki ukrepi so namenjeni zagotavljanju, da se upoštevajo obstoječe pravice in obveznosti, ki izhajajo iz načela vzajemnega priznavanja. V praksi to pomeni, da lahko države članice še naprej ščitijo svoje nacionalne legitimne javne cilje in omejujejo trženje blaga, čeprav se zakonito trži drugje, če je njihova odločitev utemeljena in sorazmerna.

Prvič, s pojasnitvijo področja uporabe vzajemnega priznavanja, tako da se jasno opredeli, kdaj se uporablja, se bo povečala pravna varnost za podjetja in nacionalne organe glede tega, kdaj se lahko uporabi načelo vzajemnega priznavanja.

Drugič, z uvedbo lastne izjave zaradi lažjega dokazovanja, da se izdelek že zakonito trži, in sistema za reševanje težav zaradi obravnavanja odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga se bo povečala pravna varnost glede uporabe vzajemnega priznavanja, podjetjem pa olajšala njegova uporaba; podjetja in nacionalni organi bodo vedeli, kaj lahko razumno pričakujejo, ko se uporabi ali bi se moralo uporabiti vzajemno priznavanje.

Tretjič, z vzpostavitvijo upravnega sodelovanja in informacijskega orodja se bodo okrepili komunikacija, sodelovanje in zaupanje med nacionalnimi organi, s čimer se bo olajšalo delovanje vzajemnega priznavanja.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

(a) Direktiva (EU) 2015/1535 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe[11].

Direktiva prispeva k zagotavljanju izboljšanega vzajemnega priznavanja, saj od držav članic zahteva, naj Komisijo in druga drugo obveščajo o vseh osnutkih „tehničnih predpisov“ za izdelke, preden jih sprejmejo v nacionalno pravo. To pomaga pri preprečevanju novih trgovinskih ovir v obliki „tehničnih predpisov“ pred njihovim sprejetjem, saj Komisiji in državam članicam omogoča, da preverijo, ali je tehnično pravilo združljivo s pravom Unije.

---

9 Sklepi o politiki enotnega trga, srečanje Sveta za konkurenčnost; Bruselj, 2. in 3. marca 2015: http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=SL&f=ST%206197%202015%20INIT.

10 Evropska komisija, študija, naročena pri Technopolis Group (2015): „Evaluation of the application of the principle of mutual recognition in the field of goods“ (Vrednotenje uporabe načela vzajemnega priznavanja na področju blaga), ENTR/172/PP/2012/FC – SKLOP 4, izveden med aprilom 2014 in majem 2015: http://ec.europa.eu/growth/single-market/goods/free-movement-sectors/mutual-recognition/index_sl.htm.

11 UL L 241, 17.9.2015, str. 1.

Ta pobuda ima drugačen, dopolnilni cilj. Vzpostavlja popravne ukrepe, s katerimi se zagotovi, da se pravilo, ko začne veljati, pravilno uporablja v vsakem posameznem primeru, in sicer tako, da se spoštuje načelo vzajemnega priznavanja.

(b) Direktiva 2001/95/ES o splošni varnosti proizvodov[12]

Direktiva zagotavlja, da so izdelki, dani na trg EU, varni. Uporablja se za neharmonizirane potrošniške izdelke. Ta osnutek uredbe se uporablja tudi za neharmonizirano področje, vendar obravnava primere, ko nameravajo pristojni organi države članice zavrniti ali prepovedati trženje ali uporabo neharmoniziranega potrošniškega izdelka, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in sicer iz razlogov, ki niso zgolj tveganje za varnost in zdravje potrošnikov. Tako je na primer, kadar se trženje izdelka ne dovoli iz razlogov na podlagi imena, velikosti, sestave ali embalaže ali iz okoljskih razlogov.

(c) Uredba (EU) št. 305/2011 o gradbenih proizvodih[13]

Ta uredba vzpostavlja kontaktne točke za proizvode za gradbeništvo, namenjene zagotavljanju informacij o določbah, ki se uporabljajo za gradbena dela in gradbene izdelke. Ta pobuda skladno dopolnjuje kontaktne točke za proizvode za gradbeništvo. Kljub temu so v številnih državah članicah kontaktne točke za proizvode za gradbeništvo in kontaktne točke za proizvode združene, da se zagotovi „ena sama vstopna točka“ za podjetja. Ta pobuda ne preprečuje takih združitev v prihodnje.

(d) Mreža SOLVIT[14]

Mreža SOLVIT je storitev, ki jo ponuja javna uprava vsake države članice EU ter Islandije, Lihtenštajna in Norveške. Pomaga podjetjem, kadar njihove pravice kršijo javni organi v drugi državi članici EU, in si prizadeva, da bi rešitev poiskali v desetih tednih. Podjetja lahko zato mrežo SOLVIT uporabijo namesto sodnega postopka, ko se sprejme nacionalna odločba o zavrnitvi ali omejitvi dostopa na trg na podlagi načela vzajemnega priznavanja. Ta pobuda temelji na mreži SOLVIT in pred kratkim sprejetem akcijskem načrtu za krepitev mreže SOLVIT[15]; krepi obstoječi mehanizem na področju blaga, da bi se olajšalo izpodbijanje upravnih odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga na podlagi vzajemnega priznavanja.

(e) Harmonizacijska zakonodaja Unije

Harmonizacijska zakonodaja EU in vzajemno priznavanje se v celoti dopolnjujeta. Prosti pretok blaga na notranjem trgu se zagotavlja na podlagi skupnih pravil EU o izdelkih (harmonizacijska zakonodaja EU) in načela vzajemnega priznavanja. Harmonizacijska zakonodaja EU določa skupne zahteve glede tega, kako se mora izdelek proizvajati. Vendar harmonizacijska zakonodaja EU, ki zajema vsak izdelek in vidik izdelka, ni niti izvedljiv niti zaželen cilj. Je drag in dolgotrajen proces, pri katerem je treba doseči ravnovesje med različnimi pristopi in bi ga bilo treba uporabljati za tiste izdelke in vidike izdelkov, kjer obstajajo precejšnje ovire za prosti pretok po enotnem trgu, ki jih ni mogoče obravnavati drugače. Kadar ni skupnih pravil EU ali kadar so izdelki samo delno zajeti s skupnimi pravili EU, lahko države članice prosto sprejemajo nacionalne tehnične predpise, s katerimi določijo zahteve, ki jih morajo taki izdelki izpolnjevati v smislu poimenovanja, oblike, velikosti, označevanja in embalaže. Ta pobuda zagotavlja, da države članice pri tem upoštevajo člena 34 in 36 PDEU ter zlasti načelo vzajemnega priznavanja.

---

12 UL L 11, 15.1.2002, str. 47.

13 OJ L 88, 4.4.2011, str. 5.

14 http://ec.europa.eu/solvit/what-is-solvit/index_sl.htm.

15 COM(2017) 255 final.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Za vzajemno priznavanje so pomembne naslednje tekoče/načrtovane pobude na ravni EU:

(a) Enotni digitalni portal[16]. Namen portala je izboljšati razpoložljivost, kakovost in dostopnost informacij, služb za pomoč in postopkov na spletu, ki so pomembni za podjetja in državljane.

(b) Akcijski načrt za krepitev mreže SOLVIT[17].

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Ta uredba temelji na členu 114(1) PDEU, ki se nanaša na vzpostavitev in delovanje notranjega trga ter določa, da se lahko sprejmejo ukrepi za približevanje določb zakonov in drugih predpisov v državah članicah, katerih predmet je vzpostavitev in delovanje notranjega trga. Namen te uredbe je vzpostaviti pravila in postopke za zagotavljanje, da se prosti pretok blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, odobri ob polnem spoštovanju načela vzajemnega priznavanja. Ne posega v regulativno avtonomijo držav članic na področju neharmoniziranega blaga.

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

Vzajemno priznavanje se uporablja le v čezmejnih primerih, ko želi gospodarski subjekt v državi članici trgovati s izdelkom, ki se že zakonito trži v drugi državi članici. Države članice s samostojnim ukrepanjem ne morejo rešiti težav, povezanih z uporabo načela vzajemnega priznavanja na enotnem trgu. Da bi bila uporaba načela učinkovita, mora temeljiti na skupnih rešitvah, ki jih enako uporabljajo vsi nacionalni organi. Le s takimi skupnimi postopki je mogoče zagotoviti, da bodo nacionalni organi načelo uporabljali enako, s čimer bodo družbam omogočili enako obravnavo ne glede na državo, v kateri poskušajo tržiti svoj izdelek. Če bi se postopkovni vidiki uporabe načela vzajemnega priznavanja prepustili vsaki posamezni državi članici, bi to oslabilo načelo, saj bi način delovanja sestavljalo 28 različnih in morda nasprotujočih si postopkov. Ukrep EU je zato primeren in utemeljen za zagotavljanje učinkovite uporabe načela. EU mora ukrepati, da se zagotovi delovanje enotnega trga blaga. V skladu s členom 26(2) PDEU notranji trg zajema območje brez notranjih meja, na katerem je v skladu z določbami Pogodb zagotovljen prosti pretok blaga, oseb, storitev in kapitala. Prepoved ukrepov, ki imajo enak učinek kot količinske omejitve pri uvozu blaga, je eno od glavnih načel PDEU (členi od 34 do 36).

- **Sorazmernost**

Ta predlog vzpostavlja skrbno ravnovesje med, na eni strani, regulativno avtonomijo držav članic pri vzpostavljanju ravni zaščite, ki je po njihovem mnenju potrebna za doseganje legitimnih javnih interesov, ter, na drugi strani, potrebo po odpravi preostalih ovir za prosti pretok blaga, ki se zakonito trži v drugih državah članicah, ob upoštevanju členov 34 do 36 PDEU.

Ukrepi, predvideni v tem predlogu, ne presegajo tistega, kar je potrebno za rešitev opredeljenih težav in doseganje zastavljenih ciljev. Predvideni stroški za Komisijo in države

[16] Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi enotnega digitalnega portala za zagotavljanje informacij in postopkov ter služb za pomoč in reševanje težav ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 (COM(2017) 256).

[17] COM(2017) 255.

članice se štejejo za sprejemljive ter se bodo nadomestili s prihranki, ki jih bodo imela podjetja, in koristmi za podjetja, potrošnike in države članice.

- **Izbira instrumenta**

Ta uredba temelji na členu 114 PDEU. Vključuje določbe, namenjene izboljšanju delovanja enotnega trga blaga, z vzpostavitvijo pravil in postopkov za pristojne organe držav članic in podjetja, da se zagotovi nemoten prosti pretok blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene/preverjanja ustreznosti veljavne zakonodaje**

Pri vrednotenju delovanja vzajemnega priznavanja na področju blaga, tj. načela vzajemnega priznavanja in uredbe o vzajemnem priznavanju, se je proučilo, koliko je vzajemno priznavanje doseglo svoje prvotne cilje v smislu uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodane vrednosti EU. Iz ugotovitev je razvidno, da je vzajemno priznavanje na področju blaga še vedno pomembno in bi lahko EU prineslo dodano vrednost. Omogoča, da se v drugih državah članicah tržijo izdelki, ki se že zakonito tržijo drugje. Vendar načelo vzajemnega priznavanja ne deluje dobro. Večina podjetij, ki želi prodajati izdelke v drugi državi članici, preveri veljavna pravila v navedeni državi članici, če pa jim ta pravila preprečujejo prodajo izdelka, se ne zanašajo več na načelo vzajemnega priznavanja, ampak jih večina izdelek prilagodi navedenim pravilom. Kadar se podjetja želijo zanesti na načelo vzajemnega priznavanja, nacionalni organi pogosto zavrnejo dostop do trga za navedene izdelke. Kar zadeva Uredbo, ki je bila sprejeta zaradi olajšanja uporabe načela vzajemnega priznavanja, je iz vrednotenja na splošno razvidno, da le nekaj gospodarskih subjektov meni, da je od začetka veljavnosti uredbe lažje prodajati izdelke v drugih državah članicah. Imela je zmeren učinek glede na zastavljene cilje, zlasti ker se je za postopkovne zahteve, ki jih je vzpostavila, izkazalo, da ne morejo zagotoviti enostavne, zanesljive in uporabniku prijazne uporabe načela vzajemnega priznavanja. Prav tako pa je imela manjši učinek na ozaveščanje o načelu vzajemnega priznavanja.

Uspešnost

Prosti pretok blaga na neharmoniziranem področju je kljub obstoju načela in sprejetju Uredbe še vedno problematičen, zlasti zaradi pomanjkanja ozaveščenosti in znanja, pomanjkanja pravne varnosti ter pomanjkanja zaupanja in sodelovanja med nacionalnimi organi. Podjetja se še vedno soočajo s težavami pri dostopu do trga, čeprav se njihovi izdelki že zakonito tržijo v drugih državah članicah. Zato pogosto prilagodijo svoje izdelke ali opustijo vstop na nov trg. Iz posvetovanja z zainteresiranimi stranmi je razvidno, da se je raven ozaveščenosti o vzajemnem priznavanju z leti zvišala, vendar ne dovolj. Vse zainteresirane strani menijo, da bi bilo treba ozaveščenost povečati in da bi to morala biti ena od glavnih prednostnih nalog Komisije. Pravna varnost pri uporabi vzajemnega priznavanja je velika ovira za prosti pretok neharmoniziranih izdelkov in eden od glavnih razlogov, zakaj so podjetja in nacionalni organi nenaklonjeni vzajemnemu priznavanju. Kar zadeva upravno sodelovanje, je iz vrednotenja razvidno, da ga je treba dodatno okrepiti, da bi se olajšala uporaba načela vzajemnega priznavanja.

Učinkovitost

Opravljena so bile posvetovanja z zadevnimi zainteresiranimi stranmi, da bi se ocenilo, koliko so stroški, ustvarjeni z uporabo načela in Uredbe, sorazmerni s koristmi, ki jih je ta dosegla.

Kar zadeva stroške, je z Uredbo nastalo malo stroškov za nacionalne organe: izvajanje in delovanje kontaktnih točk za proizvode (7 417–47 450 EUR, na podlagi 1 EPDČ) ter stroški, povezani z oceno izdelkov, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici (420 000 EUR v enem sektorju, kot so gnojila). Menijo, da so ti stroški povprečni. Glavni stroški, ki jih imajo podjetja, so namreč posledica nepravilne uporabe vzajemnega priznavanja. Prilagoditi morajo svoje izdelke ter podvajati preizkuse in postopke (1 000–150 000 EUR za posamezni izdelek in trg) ali pa izgubijo priložnosti (40 000 –500 000 EUR za posamezni izdelek in trg), ker se morajo odpovedati vstopu na nov trg. Večina teh stroškov se je štela za pomembne. Kar zadeva razmerje med stroški in koristmi, so mnenja precej različna. Nacionalni organi menijo, da so stroški sorazmerni s koristmi, podjetja pa se večinoma ne strinjajo. Po njihovem mnenju so stroški precejšnji, koristi pa se niso dosegle.

Skladnost

Iz izvedenega vrednotenja je razvidno, da očitno ni nobenega neskladja med vzajemnim priznavanjem in drugimi politikami EU za doseganje notranjega trga in olajšanje prostega pretoka blaga v EU. Namesto tega načelo vzajemnega priznavanja in Uredba dopolnjujeta več pobud na tem področju, kot so Direktiva 2001/95/ES o splošni varnosti proizvodov[18], Direktiva (EU) 2015/1535 o preglednosti enotnega trga, Uredba (EU) 305/2011 o gradbenih proizvodih, mreža SOLVIT[19] in harmonizacijska zakonodaja EU, ter sta skladna z njimi.

Ustreznost

Cilj vzajemnega priznavanja je doseči tesno povezovanje trgov ob spoštovanju raznolikosti in regulativne avtonomije med državami članicami. Šteje se kot alternativa harmonizaciji, ki omogoča regulativno avtonomijo, kadar to ni potrebno, utemeljeno in sorazmerno. Poleg tega je vzajemno priznavanje zlasti pomembno za podporo inovacijam. Na področju novih inovativnih izdelkov ni evropskih harmoniziranih pravil, podjetja pa se morajo zanesti na obstoječa pravila/standarde na nacionalni ravni ali pa se celo spopadati z neobstojem takih pravil. Vzajemno priznavanje je edina alternativna možnost za podjetja, ki želijo svoje nove/alternativne izdelke tržiti v drugih državah članicah.

Dodana vrednost EU

Iz vrednotenja je razvidno, da se zainteresirane strani na splošno strinjajo, da vzajemno priznavanje EU prinaša dodano vrednost. Omogoča, da se v drugih državah članicah tržijo izdelki, ki se zakonito tržijo že drugje, hkrati pa ohranja regulativno avtonomijo in raznolikost držav članic. Splošno je priznano, da je mogoče njene cilje doseči le z ukrepanjem na ravni EU. Zainteresirane strani so bile med postopkom posvetovanja skoraj enotne glede potrebe po pravnem instrumentu EU za doseganje izboljšanega vzajemnega priznavanja.

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

Člani posvetovalnega odbora za vzajemno posvetovanje so bili na zadnjih dveh sestankih 2. decembra 2015 in 25. oktobra 2016 pozvani, naj zagotovijo povratne informacije. Nekateri predstavniki niso bili prepričani, da bi bila koristna celotna revizija Uredbe, so se pa vsi strinjali, da so potrebne nekatere prilagoditve in da je mogoče številne težave rešiti z ukrepi mehkega prava.

[18] UL L 11, 15.1.2002, str. 4.

[19] http://ec.europa.eu/solvit/what-is-solvit/index_sl.htm.

Javno posvetovanje v vseh uradnih jezikih EU je bilo objavljeno na spletnem mestu za posvetovanja, ki gostuje na spletišču *Europa*. Posvetovanje je potekalo od junija do septembra 2016. Med javnim posvetovanjem je bilo prejetih **153** odgovorov. Podjetja so bila močno zastopana (91), sledili pa so jim organi držav članic (45) in državljani (17). Rezultati posvetovanja kažejo, da kljub navedeni visoki stopnji ozaveščenosti o vzajemnem priznavanju večina anketirancev meni, da je ozaveščanje še vedno potrebno. V zvezi z ovirami pri delovanju vzajemnega priznavanja so podjetja kot največjo oviro opredelila pomanjkanje hitrih pravnih sredstev za izpodbijanje nacionalnih odločb o zavrnitvi dostopa do trga, sledi pa mu nezadostna komunikacija med organi. Kar zadeva prednostne naloge Komisije v zvezi z vzajemnim priznavanjem, so podjetja kot najpomembnejšo prednostno nalogo opredelila potrebo po učinkovitih pravnih sredstvih, države članice in državljani pa so se odločili za večjo ozaveščenost o vzajemnem priznavanju.

Javno posvetovanje je dopolnila konferenca zainteresiranih strani, ki jo je Komisija organizirala 17. junija 2016. Namen dogodka je bil opredeliti glavna vprašanja v zvezi z delovanjem vzajemnega priznavanja in oceniti možne nadaljnje korake. Dogodka se je udeležilo 144 udeležencev, ki so zastopali podjetja (62), nacionalne organe (60) in druge (22), kot so potrošniške organizacije in predstavniki sindikatov. Udeleženci so na splošno podprli potrebo po izboljšanju delovanja vzajemnega priznavanja in povečanju pravne varnosti glede uporabe načela vzajemnega priznavanja.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija ali zunanji izvajalci so med letoma 2014 in 2016 izvedli najrazličnejše raziskave, posvetovanja in študije, ki zagotavljajo trdno podlago za strokovno mnenje.

Delovanje načela vzajemnega priznavanja se je proučilo v okviru zunanjega vrednotenja, ki se je izvedlo med letoma 2014 in 2015. Razsežnost težave in učinki različnih možnosti, ki jih je predvidela Komisija, so bili proučeni v študiji, izvedeni med letoma 2016 in 2017.

- **Ocena učinka**

Pri pripravi te pobude se je izvedla ocena učinka. Pokazala je, da se je zmanjšalo trgovanje v zvezi s izdelki, za katere velja medsebojno priznavanje. Iz primerjave vrednosti izvoza znotraj EU in domače porabe je razvidno, da je za harmonizirane izdelke vrednost izvoza znotraj EU 55 % domače porabe, za neharmonizirano in delno harmonizirano blago pa le 35 %. To je posledica ovir, s katerimi se podjetja srečujejo, ko poskušajo svoje izdelke tržiti na podlagi načela vzajemnega priznavanja. Za podjetja so finančni stroški zaradi pomanjkanja vzajemnega priznavanja visoki. Za prilagoditev izdelkov veljavnim nacionalnim pravilom, kadar se vzajemno priznavanje zavrne ali se ne uporablja za prodor na trg, naj bi na primer bilo potrebnih od 1 000 do 150 000 EUR za posamezni izdelek in trg. Izgubljene priložnosti, tj. ko se podjetja odpovejo vstopu na trg zaradi drugačnih nacionalnih pravil, zaradi katerih bi bilo treba izdelke prilagoditi, so v povprečju ocenjene na znesek med 10 000 in 500 000 EUR za posamezni izdelek in trg. V študiji za Evropski parlament[20] se je poskusil oceniti obseg vpliva netarifnih ovir pri trgovini na notranji trg. Ugotovljeno je bilo, da bi se lahko z odpravo takih ovir trgovina znotraj EU povečala za več kot 100 milijard EUR letno. Poleg tega je v obdobju 2008–2014 približno 0,89 milijona podjetij delovalo v neharmoniziranih sektorjih, kar predstavlja več kot 50 % celotnega števila aktivnih podjetij v proizvodnem gospodarstvu. Približno 87 % podjetij je mikro podjetij. V skladu s poročilom Komisije o konkurenčnosti za

[20] The Cost of Non- Europe in the Single Market, „Cecchini Revisited“, An overview of the potential economic gains from further completion of the European Single Market (Stroški neukrepanja na ravni EU na enotnem trgu, „Revizija Cecchinijevega poročila“, Pregled morebitnih gospodarskih koristi od nadaljnje izpopolnitve evropskega enotnega trga), CoNE 1/2014. http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2014/510981/EPRS_STU(2014)510981_REV1_EN.pdf.

leto 2014 čezmejno v EU trguje le 14 % malih in srednjih podjetij v primerjavi s 85,4 % velikih proizvodnih podjetij.

Odbor za regulativni nadzor je za oceno učinka 7. aprila 2017 izdal pozitivno mnenje. Menil je, da je poročilo na splošno dobro pripravljeno, kot nadaljnje izboljšanje pa priporočil, naj se bolje pojasni izbira možnosti in njihovo delovanje v praksi. V poročilu bi tudi morali biti jasnejši sklepi o tem, koliko bo pričakovani rezultat revizije vplival na delovanje vzajemnega priznavanja na terenu in prispeval k dobro delujočemu notranjemu trgu. Moral bi tudi biti bolje ocenjen potencial za poenostavitev upravljanja in zmanjšanje bremen. Priporočila iz pozitivnega mnenja so bila vključena v poročilo. Zlasti so bile bolje pojasnjene različne možnosti in način, kako medsebojno vplivajo druga na drugo. V poročilo je podrobneje pojasnjeno, kako te možnosti delujejo v praksi, s poudarkom na posledicah, ki bi jih imela najprimernejša možnost na trg. Podrobneje je pojasnjeno tudi, kako so sedanja regulativna bremena posledica nedelovanja vzajemnega priznavanja, in jasno navedeno, kako jih bodo izbrane možnosti zmanjšale. Povzetek in pozitivno mnenje Odbora za regulativni nadzor sta na voljo tukaj: XXXXX.

Poleg možnosti 1 (nespremenjeno stanje) so bile predvidene možnosti politike, vključene v oceno učinka:

možnost 2 – mehko pravo za izboljšanje delovanja vzajemnega priznavanja (ozaveščanje, usposabljanje, izmenjava uradnikov itd.);

možnost 3 – minimalne zakonodajne spremembe Uredbe (ES) št. 764/2008 (preglednost upravnih odločb, uporaba standardov EU, večja vloga kontaktnih točk za proizvode);

možnost 4 – celovite zakonodajne spremembe Uredbe (ES) št. 764/2008 (prostovoljna izjava o vzajemnem priznavanju, mehanizem reševanja težav, okrepljene kontaktne točke za proizvode in sodelovanje);

možnost 5 – neobvezno predhodno dovoljenje za dajanje na trg.

Možnost v zvezi z razveljavitvijo Uredbe in možnost predlaganja nadaljnjih harmonizacijskih ukrepov glede posebnih osnovnih zahtev, ki zajemajo nekatere vidike izdelkov, sta bili tako kot uvedba izjave tretje osebe o skladnosti zavrnjeni že v zgodnji fazi.

Najprimernejša možnost je možnost 4 (celovite zakonodajne spremembe Uredbe (ES) št. 764/2008), dopolnjena z možnostjo 2 (ukrepi mehkega prava).

Možnost 2 (mehko pravo) so podprle vse zainteresirane strani, vendar so menile, da bi bila učinkovita le, če bi jo dopolnjevala druga celovita orodja.

Za možnost 3 (minimalne zakonodajne spremembe Uredbe) so države članice in gospodarski subjekti menili, da bi lahko bila učinkovita, vendar manj kot druge možnosti.

Možnost 4 se je štela za najučinkovitejšo pri doseganju ciljev politike in zniževanju stroškov za podjetja.

Zainteresirane strani so se strinjale, da se z možnostjo 5 (neobvezno predhodno dovoljenje) ne bi odstranile obstoječe ovire za vzajemno priznavanje. Ta možnost bi v glavnem prinesla stroške. V sektorju biocidnih izdelkov je bilo na primer ocenjeno, da bi upravni stroški, povezani s tem postopkom, znašali od 18 do 20 milijonov EUR letno.

Zaradi zapletenosti in raznolikosti izdelkov, ki spadajo na področje uporabe vzajemnega priznavanja, je zelo težko kvantitativno oceniti koristi. Možnost 4 v povezavi z možnostjo 2 bi povečala ozaveščenost in znanje o vzajemnem priznavanju ter hkrati zagotovila pravno varnost pri uporabi načela in izboljšala upravno sodelovanje med državami članicami. Ne le da se bo več gospodarskih subjektov seznanilo z možnostjo vstopa na nove trge brez dodatnih

sprememb svojih izdelkov, ampak bodo tudi tisti, ki so seznanjeni z vzajemnim priznavanjem, vendar niso naklonjeni njegovi uporabi, ponovno začeli zaupati sistemu. Zlasti bi olajšala dajanje izdelkov, ki se zakonito tržijo v drugih državah članicah, na trg, in sicer z oblikovanjem in poenostavitvijo razprav glede tega, ali lahko izdelek vstopi na trg na podlagi vzajemnega priznavanja, ter zmanjšanjem tveganja, da bo dostop do trga zavrnjen. S tem bi se precej znižali stroški za podjetja, kar zadeva informacije, prilagajanje, zapozneli vstop na trg in izgubljene priložnosti. Tudi države članice bi imele korist od te kombinacije možnosti, saj bi jih spodbudila k doslednejši in pravilnejši uporabi načela vzajemnega priznavanja. Z odpravo takih trgovinskih ovir na splošno (glej zgoraj) bi se lahko trgovina znotraj EU povečala za več kot 100 milijard EUR letno.

Podobno je zelo težko količinsko oceniti stroške prednostnih možnosti. Stroški za gospodarske subjekte naj bi bili minimalni, kar velja tudi za prostovoljno izjavo o vzajemnem priznavanju, za katero so stroški ocenjeni kot minimalno upravno delo (gospodarski subjekt bi za izpolnjevanje izjave v povprečju potreboval 20 minut). Države članice in Komisija bi krile nekatere potrebne stroške, ki se lahko ocenijo, kot sledi: možnost mehkega prava vključuje stroške, povezane z organizacijo in usklajevanjem dogodkov za ozaveščanje in usposabljanje (500 000 EUR), pa tudi stroške, povezane z izmenjavo uradnikov (100 000 EUR). Mehanizem reševanja težav vključuje povečano delovno obremenitev Komisije zaradi osebja za reševanje pritožb (3–4 dodatni EPDČ). Povečanje upravnega sodelovanja med državami članicami tudi prinaša določene stroške, ki so ocenjeni na 1 200 000 milijonov EUR letno.

- **Ustreznost in poenostavitev ureditve**

Pobuda je povezana s programom REFIT zaradi učinka, ki ga ima nepravilno delovanje vzajemnega priznavanja na delovanje notranjega trga. V okviru vrednotenja se je proučilo, kako se lahko zmanjšajo regulativna bremena. Ugotovljeno je bilo, da je to, da vzajemno priznavanje ne deluje dobro, dejansko regulativno breme, ki ovira trgovino. Zato bi vsa prizadevanja za izboljšanje delovanja vzajemnega priznavanja prinesla poenostavitve za podjetja, kot je lažji dostop do novih trgov. Uvedba prostovoljne izjave o vzajemnem priznavanju bo močno vplivala na zmanjšanje upravnih bremen za gospodarske subjekte. S poenostavitvijo postopkov dostopa do trga in komuniciranja z nacionalnimi organi se bo olajšal dostop do trga in s tem znižali stroški za gospodarske subjekte. Poleg tega se bo z boljšim sodelovanjem in komunikacijo med organi povečalo zaupanje, s čimer se bodo zmanjšale zamude pri ocenjevanju blaga na trgu.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Za predlog so potrebni človeški in upravni viri ter odobritve za poslovanje, kot je poudarjeno v oceni finančnih posledic.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Komisija bo vsakih pet let ovrednotila Uredbo ter Evropskemu parlamentu in Svetu predložila poročilo. V poročilu se bo ocenilo delovanje Uredbe in načela vzajemnega priznavanja na podlagi meril uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodane vrednosti EU, kjer je primerno, ter njun učinek na prosti pretok blaga in notranji trg blaga, na podlagi povratnih informacij, pridobljenih od zainteresiranih strani, vključno z ustreznimi informacijami od držav članic. Upoštevali se bodo posebni kazalniki, ki omogočajo oceno učinkov Uredbe, kot so število priglasitev pristojnih organov prek sistema informacijske in komunikacijske

podpore, hitrost uporabljenih postopkov ali število izmenjav informacij med pristojnimi organi in kontaktnimi točkami za proizvode.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Člen 1 določa predmet urejanja Uredbe, ki je vzpostaviti pravila in postopke za zagotavljanje pravice do prostega pretoka blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici.

Člen 2 opredeljuje področje uporabe Uredbe.

Člen 3 vsebuje zadevne opredelitve za Uredbo.

Člen 4 predvideva izjavo o vzajemnem priznavanju, ki jo bodo gospodarski subjekti prostovoljno uporabili za lažje dokazovanje, da je bil izdelek zakonito tržen v drugi državi članici. V njem so določeni pogoji, ki jih mora taka izjava izpolnjevati, in pojasnjeno je, da se lahko predloži na spletu.

Člen 5 vzpostavlja postopek, ki ga morajo pristojni organi držav članic upoštevati pri presoji, ali se lahko blago, ki se zakonito trži v drugi državi članici, na njihovem ozemlju trži na podlagi načela vzajemnega priznavanja.

Člen 6 vsebuje zahteve, ki obravnavajo začasni preklic blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, če takšno blago predstavlja resno tveganje za zdravje in varnost ali pa je v nasprotju z javno moralo ali javno varnostjo.

Člen 7 preprečuje podvajanje priglasitve Komisiji, kadar je upravna odločba, ki jo je treba priglasiti, tudi ukrep, ki spada pod sistem RAPEX.

Člen 8 določa mehanizem reševanja težav v zvezi z vzajemnim priznavanjem, ki gospodarskim subjektom omogoča, da izpodbijajo upravno odločbo o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga, tako da nanjo najprej opozori mrežo SOLVIT. Tako upravno odločbo Komisija oceni na zahtevo ustreznega centra SOLVIT.

Člen 9 določa naloge kontaktnih točk za proizvode.

Člen 10 določa okvir za upravno sodelovanje med pristojnimi organi.

Člen 11 zagotavlja informacijsko orodje, ki ga je treba uporabljati za komunikacijo in izmenjavo informacij med pristojnimi organi držav članic ter med pristojnimi organi držav članic in Komisijo.

Člen 12 vključuje financiranje dejavnosti, ki jih je treba izvesti v podporo tej uredbi.

Člen 13 pojasnjuje, kako se bodo zaščitili finančni interesi Unije.

Člen 14 od Komisije zahteva redno poročanje Evropskemu parlamentu in Svetu o delovanju vzajemnega priznavanja, vključno z delovanjem te uredbe.

Člen 15 vzpostavlja odbor in se nanaša na izvedbena pooblastila, ki jih ta uredba podeljuje Komisiji.

Člen 16 razveljavlja Uredbo (ES) št. 764/2008.

Člen 17 določa začetek veljavnosti in uporabe te uredbe.

Priloga določa standardizirano predlogo za izjavo o vzajemnem priznavanju.

2017/0354 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o vzajemnem priznavanju blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[21], v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Notranji trg zajema območje brez notranjih meja, na katerem je v skladu z določbami Pogodb zagotovljen prosti pretok blaga. Med državami članicami so prepovedane količinske omejitve pri uvozu in vsi ukrepi z enakim učinkom. Ta prepoved se nanaša na nacionalne ukrepe, ki lahko neposredno ali posredno, dejansko ali potencialno ovirajo trgovino z blagom znotraj Unije. Prosti pretok blaga se na notranjem trgu zagotavlja z uskladitvijo pravil na ravni Unije, ki določajo skupne zahteve za trženje določenega blaga, ali z načelom vzajemnega priznavanja, kadar gre za blago ali vidike blaga, ki niso zajeti z harmonizacijskimi pravili Unije.

(2) Kadar ni harmonizacijskih pravil Unije, ki zajemajo blago ali nekatere vidike blaga, lahko ovire za prosti pretok blaga med državami članicami nastanejo nezakonito, če za blago navedene vrste, ki se zakonito trži v drugi državi članici, pristojni organ države članice uporabi nacionalna pravila, v skladu s katerimi mora blago izpolnjevati nekatere tehnične zahteve, na primer zahteve glede poimenovanja, oblike, velikosti, teže, sestave, predstavitve, označevanja in embalaže. Uporaba takih pravil pri blagu, ki se zakonito trži v drugi državi članici, je lahko v nasprotju s členoma 34 in 36 Pogodbe, tudi če se taka pravila brez razlike uporabljajo za vso blago.

(3) Načelo vzajemnega priznavanja izhaja iz sodne prakse Sodišča Evropske unije. Skladno s tem načelom države članice na svojem ozemlju ne morejo prepovedati prodaje blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, tudi če je bilo proizvedeno v skladu z drugačnimi tehničnimi pravili. Vendar to načelo ni absolutno. Države članice lahko nasprotujejo trženju blaga, ki se zakonito trži drugje, kadar so take omejitve utemeljene z razlogi iz člena 36 Pogodbe ali drugimi nujnimi razlogi v javnem interesu in so sorazmerne z zastavljenim ciljem.

(4) Pojem nujnega razloga v javnem interesu je razvijajoč se koncept, ki ga je v svoji sodni praksi razvilo Sodišče v povezavi s členoma 34 in 36 Pogodbe. Ta pojem med

[21] UL C , , str. ...

drugim zajema uspešnost davčnega nadzora, pošteno trgovinsko poslovanje, varstvo potrošnikov, varstvo okolja, ohranjanje pluralnosti medijev in tveganje za resno ogrožanje finančnega ravnovesja sistema socialne varnosti. Zaradi takšnih nujnih razlogov, ko med državami članicami obstajajo legitimne razlike, lahko pristojni organi upravičeno uporabijo nacionalna pravila. Vendar morajo biti take odločitve ustrezno utemeljene, in vedno je treba spoštovati načelo sorazmernosti glede tega, ali je pristojni organ dejansko izbral vsaj omejevalen ukrep. Poleg tega upravne odločbe o omejitvi ali zavrnitvi dostopa do trga v zvezi z blagom, ki se zakonito trži v drugi državi članici, ne sme temeljiti le na dejstvu, da blago, ki je predmet presoje, legitimni javni cilj, ki ga želi doseči država članica, izpolnjuje drugače, kot ga v navedeni državi članici izpolnjuje domače blago.

(5) Uredba (ES) št. 764/2008[22] je bila sprejeta zaradi olajšanja uporabe načela vzajemnega priznavanja, in sicer z določitvijo postopkov za zmanjšanje možnosti, da se ustvarijo nezakonite ovire za prosti pretok blaga, ki se že zakonito trži v drugi državi članici. Kljub sprejetju navedene uredbe je v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja še vedno veliko težav. Vrednotenje, ki se je izvedlo v obdobju 2014–2016, je pokazalo, da načelo ne deluje tako, kot bi moralo, Uredba (ES) št. 764/2008 pa omejeno vpliva na poenostavitev njene uporabe. Orodja in postopkovna jamstva, ki so bili vzpostavljeni z Uredbo (ES) št. 764/2008, niso izpolnili svojega cilja, da izboljšajo uporabo načela vzajemnega priznavanja. Na primer, gospodarski subjekti mreže kontaktnih točk za proizvode, ki je bila vzpostavljena, da jim zagotavlja informacije o veljavnih nacionalnih pravilih in uporabi vzajemnega priznavanja, skoraj ne poznajo ali uporabljajo. Nacionalni organi v okviru mreže ne sodelujejo dovolj. Zahteva glede priglasitve upravnih odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga je redko izpolnjena. Zato še vedno ostajajo ovire za prosti pretok blaga na notranjem trgu.

(6) Decembra 2013 je bilo v sklepih o politiki enotnega trga, ki jih je sprejel Svet za konkurenčnost, opozorjeno, da bi bilo treba za izboljšanje okvirnih pogojev za podjetja in potrošnike na enotnem trgu ustrezno uporabiti vse zadevne instrumente, vključno z vzajemnim priznavanjem. Svet je Komisijo pozval, naj poroča o primerih, ko je delovanje načela vzajemnega priznavanja še vedno neustrezno ali problematično. Svet za konkurenčnost je v svojih sklepih o politiki enotnega trga iz februarja 2015 Komisijo pozval, naj sprejme ukrepe za zagotovitev učinkovitega delovanja načela vzajemnega priznavanja in pripravi predloge v ta namen.

(7) Uredba (ES) št. 764/2008 ima več pomanjkljivosti, zato bi jo bilo treba pregledati in okrepiti. Zaradi jasnosti bi bilo treba Uredbo (ES) št. 764/2008 nadomestiti s to uredbo. S to uredbo bi bilo treba vzpostaviti jasne postopke za zagotovitev prostega pretoka blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in za zagotovitev, da se lahko prosti pretok omeji le, kadar imajo države članice za to legitimne razloge v javnem interesu, omejitev pa je sorazmerna. Uredba zagotavlja, da gospodarski subjekti in nacionalni organi upoštevajo obstoječe pravice in obveznosti, ki izhajajo iz načela vzajemnega priznavanja.

(8) Ta uredba ne bi smela posegati v nadaljnjo harmonizacijo pogojev za trženje blaga, kjer je to primerno, da bi se izboljšalo delovanje notranjega trga.

(9) Trgovinske omejitve so lahko tudi posledica drugih vrst ukrepov, ki spadajo na področje uporabe členov 34 in 36 Pogodbe. Navedeni ukrepi lahko na primer vključujejo tehnične specifikacije za postopke za oddajo javnih naročil ali zahteve glede uporabe uradnih jezikov držav članic. Vendar taki ukrepi ne bi smeli biti

[22] UL L 218,13.8.2008, str. 21.

nacionalna tehnična pravila v smislu te uredbe in zato ne bi smeli spadati na njeno področje uporabe.

(10) Nacionalna tehnična pravila se v državi članici včasih izvedejo s postopkom predhodne odobritve, po katerem je mogoče blago tam dati na trg šele, ko pristojni organ to uradno odobri. Sam obstoj postopka predhodne odobritve ovira prosti pretok blaga. Da bi bil tak postopek glede na temeljno načelo prostega pretoka blaga na notranjem trgu upravičen, mora biti potreben zaradi cilja v javnem interesu, ki ga priznava pravo Unije, ter sorazmeren in nediskriminatoren. Skladnost takšnega postopka s pravom Unije se oceni ob upoštevanju ugotovitev iz sodne prakse Sodišča. Zato bi bilo treba upravne odločbe, ki dostop do trga zavračajo ali omejujejo le zato, ker za blago ni bila izdana veljavna predhodna odobritev, izključiti s področja uporabe te uredbe. Kadar pa je zahtevek za obvezno predhodno odobritev blaga vložen, bi bilo treba vsako predvideno upravno odločbo o zavrnitvi zahtevka zaradi tehničnih pravil, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, obravnavati v skladu s to uredbo, tako da lahko prosilec izkoristi postopkovno varstvo, ki ga ta uredba določa.

(11) Pojasniti je treba, da vrste blaga, ki so zajete v tej uredbi, vključujejo kmetijske proizvode. Izraz „kmetijski proizvodi“ vključuje ribiške proizvode, kot je določeno v členu 38(1) Pogodbe.

(12) Pojasniti je treba, da izraz „proizvajalec“ ne vključuje le proizvajalca blaga, ampak tudi osebo, ki se predstavlja kot proizvajalec blaga, kot so kmetijski proizvodi, ki se niso pridobili s proizvodnim postopkom.

(13) Odločitve nacionalnih sodišč, ki presojajo zakonitost primerov, ko trg države članice zaradi uporabe nacionalnega tehničnega pravila ni odprt za blago, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in odločitve nacionalnih sodišč, ki uvajajo kazni, bi bilo treba izvzeti s področja uporabe te uredbe.

(14) Za uveljavljanje načela vzajemnega priznavanja se mora blago zakonito tržiti v drugi državi članici. Pojasniti je treba, da se za blago šteje, da se zakonito trži v drugi državi članici, kadar je v skladu z ustreznimi pravili, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, in se zagotovi njegovo dajanje na voljo končnim uporabnikom v navedeni državi članici.

(15) Dokazi, potrebni za dokazovanje, da se blago zakonito trži v drugi državi članici, se med državami članicami precej razlikujejo. To gospodarskim subjektom povzroča nepotrebna bremena, zamude in dodatne stroške, nacionalnim organom pa preprečuje, da pravočasno pridobijo informacije, ki jih potrebujejo za oceno blaga. To lahko ovira uporabo načela vzajemnega priznavanja. Zato je bistveno, da se gospodarskim subjektom olajša dokazovanje, da se njihovo blago zakonito trži v drugi državi članici. Gospodarski subjekti bi morali imeti korist od postopka lastne izjave, s katero bi bilo treba pristojnim organom zagotoviti vse potrebne informacije o blagu in njegovi skladnosti s pravili, ki se uporabljajo v tej drugi državi članici. Uporaba izjave nacionalnim organom ne preprečuje sprejetja odločbe o omejitvi dostopa do trga, če je takšna odločba sorazmerna ter spoštuje načelo vzajemnega priznavanja in to uredbo.

(16) Proizvajalec ali zastopnik proizvajalca bi moral biti odgovoren za izpolnjevanje informacij v izjavi o vzajemnem priznavanju, saj proizvajalec najbolje pozna blago. Vendar informacij o tem, da se je zagotovilo dajanje blaga na voljo končnim uporabnikom v zadevni državi članici, morda nima dejanski proizvajalec, ampak uvoznik ali distributer. Zato bi moralo biti dovoljeno, da te informacije namesto proizvajalca izpolni drug gospodarski subjekt.

(17) Izjava o vzajemnem priznavanju bi morala kadar koli v prihodnosti še naprej zagotavljati točne in popolne informacije o blagu. Zato bi jo bilo treba po potrebi posodabljati, da bi zajemala spremembe, na primer spremembe ustreznih tehničnih pravil.

(18) Da bi se zagotovila celovitost informacij, navedenih v izjavi o vzajemnem priznavanju, bi bilo treba določiti harmonizirano strukturo takih izjav, ki jih bodo uporabljali gospodarski subjekti, ki želijo predložiti take izjave.

(19) Zagotoviti je treba, da je izjava o vzajemnem priznavanju izpolnjena verodostojno in točno. Zato je treba zagotoviti, da so gospodarski subjekti odgovorni za informacije iz izjave.

(20) Da bi se povečali učinkovitost in konkurenčnost podjetij, ki delujejo na neharmoniziranem področju, bi moralo biti mogoče, da se za lažjo predložitev izjave o vzajemnem priznavanju izkoristijo nove informacijske tehnologije. Zato bi morali imeti gospodarski subjekti možnost, da dajo svojo izjavo na voljo prek spleta.

(21) Ta uredba bi se morala uporabljati tudi za blago, v zvezi s katerim harmonizacijska zakonodaja Unije zajema le nekatere vidike. Kadar morajo gospodarski subjekti v skladu s harmonizacijsko zakonodajo Unije pripraviti izjavo EU o skladnosti, da dokažejo skladnost z navedeno zakonodajo, bi moralo biti dovoljeno, da se informacije, navedene v izjavi o vzajemnem priznavanju na podlagi te uredbe, vključijo kot del navedene izjave EU o skladnosti.

(22) Kadar se proizvajalci odločijo, da ne bodo uporabili mehanizma za izjavo o vzajemnem priznavanju, bi morala država članica zahtevati informacije, ki so po njenem mnenju potrebne za oceno blaga, ob upoštevanju načela sorazmernosti.

(23) Države članice morajo v skladu z Direktivo (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta Komisiji in drugim državam članicam posredovati vse osnutke nacionalnih tehničnih predpisov o vseh izdelkih, vključno s kmetijskimi in ribiškimi proizvodi, ter navesti razloge, zaradi katerih je treba navedene predpise sprejeti. Vendar je treba zagotoviti, da se po sprejetju takih nacionalnih tehničnih predpisov za posebno blago v posameznih primerih pravilno uporabi načelo vzajemnega priznavanja. V tej uredbi bi morali biti določeni postopki za uporabo načela vzajemnega priznavanja v posameznih primerih, na primer s tem, da se od držav članic zahteva, naj navedejo nacionalna tehnična pravila, na katerih temelji upravna odločba, in legitimne razloge v javnem interesu, na podlagi katerih je upravna odločba upravičena. Vendar državam članicam na podlagi te zahteve ni treba upravičiti samega nacionalnega tehničnega pravila, ampak uporabo navedenega nacionalnega tehničnega pravila v zvezi s izdelkom, ki se zakonito trži v drugi državi članici.

(24) Ker bi morale biti odločbe o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga za blago, ki se že zakonito trži v drugi državi članici, izjema od temeljnega načela prostega pretoka blaga, je primerno vzpostaviti jasen postopek, namenjen zagotovitvi, da take odločbe upoštevajo obstoječe obveznosti, ki izhajajo iz načela vzajemnega priznavanja. S takim postopkom se zagotovi, da so sprejete odločbe sorazmerne ter spoštujejo načelo vzajemnega priznavanja in to uredbo.

(25) Medtem ko pristojni organ ocenjuje blago, preden odloči, ali naj zavrne ali omeji dostop do trga, ne bi smel imeti možnosti, da sprejme odločitve o preklicu dostopa do trga, razen če je potrebno hitro ukrepanje, da se prepreči ogrožanje varnosti in zdravja uporabnikov ali da se prepreči dajanje blaga na voljo, kadar je dajanje takega blaga na

voljo na splošno prepovedano zaradi javne morale ali varnosti, med drugim na primer zaradi preprečevanja kriminala.

(26) Uredba (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta[23] vzpostavlja sistem akreditacije, ki zagotavlja vzajemno priznavanje ravni usposobljenosti organov za ugotavljanje skladnosti. Pristojni organi držav članic zato ne bi smeli zavračati poročil o preizkusih in potrdil, ki jih izdajo akreditirani organi za ugotavljanje skladnosti, ker slednji za to ne bi bili usposobljeni. Da bi se čim bolj preprečilo podvajanje preizkusov in postopkov, ki so bili že uvedeni v drugi državi članici, bi morale države članice poleg tega sprejemati tudi poročila o preizkusih in potrdila, ki so jih drugi organi za ugotavljanje skladnosti izdali v skladu s pravom Unije. Od pristojnih organov bi bilo treba zahtevati, da ustrezno upoštevajo vsebino predloženih poročil o preizkusih ali potrdil.

(27) Direktiva 2001/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta[24] določa, da se lahko tržijo samo varni izdelki, ter opredeljuje obveznosti proizvajalcev in distributerjev v zvezi z varnostjo izdelkov. Organom daje pravico, da s takojšnjim učinkom prepovejo vse nevarne izdelke ali da za obdobje, ki ga potrebujejo za izvedbo različnih ocen, preverjanj in nadzorov varnosti začasno prepovejo izdelek, ki bi lahko bil nevaren. V njej je opisan tudi postopek, v skladu s katerim organi v primeru izdelkov, ki pomenijo tveganje, uporabijo ustrezne ukrepe, kot so tisti iz člena 8(1)(b) do (f) Direktive, in določeno, da je treba navedene ukrepe priglasiti Komisiji in drugim državam članicam. Zato bi morali imeti pristojni organi še naprej možnost uporabljati navedeno direktivo in zlasti določbe člena 8(1)(d) do (f) ter člena 8(3) navedene direktive.

(28) Uredba (ES) št. 178/2002 Evropskega parlamenta in Sveta[25] med drugim vzpostavlja sistem hitrega obveščanja za obveščanje o neposrednem ali posrednem tveganju za človeško zdravje, ki izhaja iz živil ali krme. Državam članicam nalaga, da v okviru sistema hitrega obveščanja Komisijo takoj obvestijo o vseh ukrepih, ki jih sprejmejo za omejitev dajanja v promet ali prisilni umik ali odpoklic živil ali krme zaradi varovanja zdravja ljudi in ki zahtevajo hitro ukrepanje. Pristojni organi bi morali imeti še naprej možnost uporabljati navedeno uredbo in zlasti določbe člena 50 (3) in člena 54 navedene uredbe.

(29) Uredba (EU) 2017/625 Evropskega parlamenta in Sveta[26] vzpostavlja harmoniziran okvir Unije za organizacijo uradnega nadzora in uradnih dejavnosti, ki niso uradni nadzor, v celotni agroživilski verigi ob upoštevanju pravil o uradnem nadzoru iz Uredbe (ES) št. 882/2004 in zadevne sektorske zakonodaje. Določa tudi poseben postopek, s katerim se zagotovi, da nosilci gospodarskih dejavnosti odpravijo neskladnost z zakonodaja o krmi in živilih ter pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali. Pristojni organi bi morali imeti še naprej možnost uporabljati navedeno uredbo in zlasti določbe člena 138 navedene uredbe.

---

23 Uredba (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi zahtev za akreditacijo in nadzor trga v zvezi s trženjem proizvodov ter razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 339/93 (UL L 218, 13.8.2008, str. 30).

24 UL L 11, 15.1.2002, str. 4.

25 UL L 31, 1.2.2002, str. 1.

26 Uredba (EU) 2017/625 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2017 o izvajanju uradnega nadzora in drugih uradnih dejavnosti, da se zagotovi uporaba zakonodaje o živilih in krmi, pravil o zdravju in dobrobiti živali ter zdravju rastlin in fitofarmacevtskih sredstvih, ter o spremembi uredb (ES) št. 999/2001, (ES) št. 396/2005, (ES) št. 1069/2009, (ES) št. 1107/2009, (EU) št. 1151/2012, (EU) št. 652/2014, (EU) 2016/429 in (EU) 2016/2031 Evropskega parlamenta in Sveta, uredb Sveta (ES) št. 1/2005 in (ES) št. 1099/2009 ter direktiv Sveta 98/58/ES, 1999/74/ES, 2007/43/ES, 2008/119/ES in 2008/120/ES ter razveljavitvi uredb (ES) št. 854/2004 in (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 89/608/EGS, 89/662/EGS, 90/425/EGS, 91/496/EGS, 96/23/ES, 96/93/ES in 97/78/ES ter sklepa Sveta 92/438/EGS (Uredba o uradnem nadzoru) (UL L 95, 7.4.2017, str. 1).

(30) V vsaki upravni odločbi, ki jo pristojni organi držav članic sprejmejo v skladu s to uredbo, bi morala biti opredeljena pravna sredstva, ki gospodarskemu subjektu omogočajo, da začne postopek pri pristojnem nacionalnem sodišču. Odločba bi morala navajati tudi postopek reševanja težav iz te uredbe.

(31) Učinkovite rešitve za gospodarske subjekte, ki želijo podjetju prijazno alternativo pri izpodbijanju upravnih odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga, so bistvenega pomena za zagotovitev pravilne in dosledne uporabe načela vzajemnega priznavanja. Da bi se zagotovile take rešitve in da bi se izognili pravnim stroškom, zlasti za mala in srednja podjetja, bi moral biti gospodarskim subjektom na voljo izvensodni postopek reševanja težav.

(32) Mreža za reševanje problemov notranjega trga (SOLVIT) je storitev, ki jo zagotavlja državna uprava v vsaki državi članici, njen namen pa je najti rešitve za državljane in podjetja, kadar njihove pravice kršijo javni organi v drugi državi članici. Načela, ki urejajo delovanje mreže SOLVIT, so določena v Priporočilu Komisije 2013/461/EU[27].

(33) Sistem SOLVIT se je izkazal za učinkovit izvensodni mehanizem reševanja težav, ki se zagotavlja brezplačno. Deluje s kratkimi roki in zagotavlja praktične rešitve državljanom in podjetjem, kadar se srečujejo s težavami z javnimi organi pri priznavanju pravic EU. Zato bi se morali gospodarski subjekti najprej opreti na mrežo SOLVIT, preden se lahko sprožijo mehanizmi za reševanje težav v skladu s to uredbo. Kadar gospodarski subjekt, ustrezni center SOLVIT in zadevne vključene države članice soglašajo z ustreznim izidom, nadaljnji ukrepi niso potrebni.

(34) Vendar bi morala biti Komisija, kadar je neformalni pristop mreže SOLVIT neuspešen in so prisotni resni pomisleki glede združljivosti upravne odločbe in načela vzajemnega priznavanja, pooblaščena, da prouči zadevo in zagotovi presojo, ki jo pristojni nacionalni organi upoštevajo na zahtevo centra SOLVIT. Za posredovanje Komisije bi moral veljati razumen rok v skladu z Evropskim kodeksom dobrega ravnanja javnih uslužbencev.

(35) Mnenje Komisije glede upravne odločbe o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga bi moralo zajemati le vprašanji, ali je upravna odločba združljiva z načelom vzajemnega priznavanja in ali izpolnjuje zahteve te uredbe. To ne posega v pooblastila Komisije v skladu s členom 258 Pogodbe in obveznost držav članic glede skladnosti z določbami prava Unije, kadar se lahko nadalje obravnavajo sistemske težave, ugotovljene v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja.

(36) Za notranji trga blaga je pomembno, da lahko podjetja, zlasti mala in srednja podjetja, pridobijo zanesljive in točne informacije glede veljavne zakonodaje v zadevni državi članici. Kontaktne točke za proizvode bi morale imeti pomembno vlogo pri olajšanju komunikacije med nacionalnimi organi in gospodarskimi subjekti z razširjanjem informacij o posebnih pravilih o izdelkih in o tem, kako se vzajemno priznavanje uporablja na njihovem ozemlju. Zato je treba okrepiti vlogo kontaktnih točk za proizvode kot glavnih ponudnikov informacij o vseh pravilih v zvezi s izdelki, vključno z nacionalnimi pravili, ki jih zajema vzajemno priznavanje.

(37) Da bi se olajšal prosti pretok blaga, bi morale kontaktne točke za proizvode brezplačno posredovati informacije glede svojih nacionalnih tehničnih pravil in uporabi načela vzajemnega priznavanja. Kontaktnim točkam za proizvode bi bilo treba zagotoviti primerno opremo in sredstva. V skladu z Uredbo [*Enotni digitalni portal* –

[27] Priporočilo Komisije 2013/461/EU z dne 17. septembra 2013 o načelih, ki urejajo mrežo SOLVIT (UL L 249, 19.9.2013, str. 10).

COM(2017) 256] bi morale informacije zagotavljati prek spletišča, zanje pa bi morala veljati merila kakovosti iz navedene uredbe.

(38) Sodelovanje med pristojnimi organi je bistveno za nemoteno delovanje načela vzajemnega priznavanja in oblikovanje kulture vzajemnega priznavanja. Zato bi morali kontaktne točke za proizvode in nacionalni pristojni organi sodelovati ter izmenjavati informacije in strokovno znanje, da bi se zagotovila pravilna in dosledna uporaba načela in te uredbe.

(39) Zaradi priglasitve upravnih odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga, omogočanja komunikacije med kontaktnimi točkami za proizvode in zagotavljanja upravnega sodelovanja je treba državam članicam zagotoviti dostop do sistema informacijske in komunikacijske podpore.

(40) Da bi se zagotovili enotni pogoji za izvajanje te uredbe, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Navedena pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta[28].

(41) Kadar je za namene te uredbe potrebna obdelava osebnih podatkov, bi jo bilo treba izvesti v skladu s pravom Unije o varstvu osebnih podatkov. Za vsako obdelavo osebnih podatkov na podlagi te uredbe se glede na primer uporabljata Uredba (ES) št. 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta[29] ter Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta[30].

(42) Vzpostaviti bi bilo treba zanesljive in učinkovite mehanizme spremljanja, da bi bilo mogoče zagotoviti informacije o uporabi Uredbe in njenem vplivu na prosti pretok blaga. Tovrstni mehanizmi ne bi smeli presegati okvirov, ki so potrebni za doseganje navedenih ciljev.

(43) Unija bi morala za ozaveščanje o načelu vzajemnega priznavanja ter zagotavljanje pravilnega in doslednega izvajanja te uredbe financirati kampanje za ozaveščanje in druge povezane dejavnosti, namenjene krepitvi zaupanja in sodelovanja med pristojnimi organi in gospodarskimi subjekti.

(44) Da bi se odpravilo pomanjkanje točnih podatkov v zvezi z delovanjem načela vzajemnega priznavanja in njegovimi učinki na enotni trg blaga, bi morala Unija financirati zbiranje takih podatkov.

(45) Finančne interese Unije bi bilo treba v celotnem ciklu odhodkov zaščititi s sorazmernimi ukrepi, ki vključujejo preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje nepravilnosti, povračilo izgubljenih, neupravičeno izplačanih ali nepravilno porabljenih sredstev ter po potrebi upravne in denarne kazni.

(46) Komisija bi morala opraviti vrednotenje te uredbe. Vrednotenje bi moralo temeljiti na petih merilih uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodane vrednosti EU ter zagotavljati podlago za ocene učinka glede morebitnih nadaljnjih ukrepov.

(47) Primerno je odložiti uporabo te uredbe, da bodo imeli pristojni organi in gospodarski subjekti dovolj časa za prilagoditev na zahteve iz te uredbe.

---

28 Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije.

29 Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

30 Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

(48) Komisija bi morala opraviti vrednotenje te uredbe glede na cilje, za katere si prizadeva. Pri vrednotenju te uredbe bi morala uporabiti podatke, zbrane o delovanju načela vzajemnega priznavanja in njegovih učinkih na enotni trg blaga, ter informacije, ki so na voljo v sistemu informacijske in komunikacijske podpore. Komisija bi morala imeti možnost, da od držav članic zahteva dodatne informacije, potrebne za vrednotenje. V skladu s točko 22 Medinstitucionalnega sporazuma z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje[31] bi moralo biti vrednotenje, ki bi temeljilo na uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodani vrednosti, podlaga za ocene učinka glede možnosti za nadaljnje ukrepanje.

(49) Ker države članice ciljev te uredbe, tj. zagotoviti nemoteno, dosledno in pravilno uporabo načela vzajemnega priznavanja, ne morejo zadovoljivo doseči in ker se ti cilji zaradi njihovega obsega in vpliva lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za dosego navedenega cilja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Poglavje I
Splošne določbe

Člen 1
Predmet urejanja

Ta uredba določa pravila in postopke glede uporabe načela vzajemnega priznavanja v posameznih primerih s strani držav članic v zvezi z blagom, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in ob upoštevanju členov 34 in 36 Pogodbe.

Ta uredba določa tudi vzpostavitev in vzdrževanje kontaktnih točk za proizvode v državah članicah ter sodelovanje in izmenjavo informacij v okviru načela vzajemnega priznavanja.

Člen 2
Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za vse vrste blaga, vključno s kmetijskimi proizvodi, in za upravne odločbe, ki jih je ali jih bo pristojni organ države članice (v nadaljnjem besedilu: namembna država članica) sprejel v zvezi s katerim koli takim blagom, ki se zakonito trži v drugi državi članici, kadar odločba izpolnjuje naslednja merila:

   (a) podlaga za odločbo je nacionalno tehnično pravilo, ki se uporablja v namembni državi članici;

   (b) neposredni ali posredni učinek odločbe je zavrnitev ali omejitev dostopa do trga v namembni državi članici.

2. Izraz „upravne odločbe“ v odstavku 1 zajema vsak upravni ukrep, ki ima enak ali bistveno enak pravni učinek kot odločba.

3. „Nacionalno tehnično pravilo“ za namene te uredbe je vsaka zakonska določba ali drug predpis države članice, ki ima naslednje elemente:

   (a) določba zajema področje ali vidik, ki ni bil harmoniziran na ravni Unije;

[31] UL L 123, 12.5.2016, str. 1.

(b) določba prepoveduje dajanje blaga na voljo na trgu ali vrste blaga na domačem trgu v navedeni državi članici ali pa določa, da je skladnost z zadevno določbo dejansko ali pravno obvezna, kadar koli se blago ali blago določene vrste daje na voljo na navedenem trgu;

(c) določba zagotavlja vsaj eno od naslednjega:

(i) določa zahtevane lastnosti navedenega blaga ali blaga navedene vrste, kot so njegove ravni kakovosti, delovanja ali varnosti oziroma mere, vključno z zahtevami, ki za blago ali vrsto blaga veljajo v zvezi z imenom, pod katerim se prodaja, terminologijo, simboli, preizkušanjem in preizkusnimi metodami, embalažo, označevanjem ali etiketiranjem ter postopki za ugotavljanje skladnosti;

(ii) za navedeno blago ali blago navedene vrste uvaja druge zahteve, ki veljajo zaradi varstva potrošnikov ali okolja in ki vplivajo na življenjski cikel blaga po tem, ko je bilo dano na voljo na domačem trgu v navedeni državi članici, kot so pogoji uporabe, recikliranja, ponovne uporabe ali odlaganja, kadar lahko taki pogoji bistveno vplivajo na sestavo ali naravo blaga ali vrste blaga, ali njihovo dajanje na voljo na domačem trgu v navedeni državi članici.

4. Odstavek 3(c)(i) zajema tudi proizvodne metode in postopke, ki se uporabljajo za kmetijske proizvode iz drugega pododstavka člena 38(1) Pogodbe, izdelke, namenjene za prehrano ljudi in živali, kot tudi proizvodne metode in postopke v zvezi z drugimi izdelki, kadar ti vplivajo na njihove značilnosti.

5. Zahteva za predhodno odobritev sama po sebi ni nacionalno tehnično pravilo za namene te uredbe, vendar je lahko odločba o zavrnitvi predhodne odobritve na podlagi nacionalnega tehničnega pravila odločba, za katero se uporablja ta uredba, če izpolnjuje druge zahteve iz odstavka 1.

6. Ta uredba se ne uporablja za:

(a) sodne odločbe, ki jih izdajo nacionalna sodišča;

(b) sodne odločbe, ki jih organi pregona izdajo med preiskavo ali med pregonom kaznivega dejanja, v zvezi s terminologijo, simboli ali katerim koli bistvenim sklicevanjem na neustavne ali kriminalne združbe ali rasistično, diskriminacijsko ali ksenofobično dejanje.

7. Člena 5 in 6 ne vplivata na uporabo naslednjih določb:

(a) člena 8(1)(d) do (f) ali člena 8(3) Direktive 2001/95/ES;

(b) člena 50(3)(a) in člena 54 Uredbe (ES) št. 178/2002;

(c) člena 138 Uredbe (EU) št. 2017/625.

Člen 3
Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) „se zakonito trži v drugi državi članici“ pomeni, da je blago ali vrsta blaga v skladu z ustreznimi pravili, ki se uporabljajo v navedeni državi članici, in dano na voljo končnim uporabnikom v navedeni državi članici;

(2) „dajanje na voljo na domačem trgu v državi članici“ pomeni vsako dobavo blaga za distribucijo, porabo ali uporabo na trgu na ozemlju navedene države članice v okviru gospodarske dejavnosti, bodisi za plačilo ali brezplačno;

(3) „omejitev dostopa do trga“ pomeni uvedbo pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, preden je lahko blago dano na voljo na domačem trgu v zadevni državi članici, ali pogojev za nadaljnje trgovanje z blagom na navedenem trgu, za kar je vsekakor potrebna sprememba ene ali več lastnosti navedenega blaga, kot je opisano v členu 2(3)(c)(i), ali izvedba dodatnega preizkušanja;

(4) „zavrnitev dostopa do trga“ pomeni kar koli od naslednjega:

(a) prepoved dajanja blaga na voljo na domačem trgu v zadevni državi članici ali nadaljnjega trgovanja z njim na navedenem trgu;

(b) zahtevanje umika ali odpoklica blaga z navedenega trga;

(5) „predhodna odobritev“ pomeni upravni postopek na podlagi zakonodaje države članice, po katerem je lahko blago dano na voljo na domačem trgu v navedeni državi članici šele, ko to na podlagi vloge gospodarskega subjekta uradno odobri pristojni organ navedene države članice;

(6) „proizvajalec“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ki proizvaja blago ali za katero se blago načrtuje ali proizvaja in ki ga trži pod svojim imenom ali blagovno znamko, ali vsako drugo fizično ali pravno osebo, ki se s svojim imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom na blagu predstavlja kot njegov proizvajalec;

(7) „pooblaščeni zastopnik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s sedežem v Uniji, ki jo je proizvajalec pisno pooblastil, da v zvezi z dajanjem blaga na voljo na zadevnem domačem trgu deluje v njegovem imenu;

(8) „uvoznik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s sedežem v Uniji, ki je blago iz tretje države prvič dala na voljo na trgu Unije;

(9) „distributer“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s sedežem v Uniji v dobavni verigi, razen proizvajalca ali uvoznika, ki da na voljo blago na domačem trgu v zadevni državi članici;

(10) „gospodarski subjekt“ v zvezi z blagom pomeni katero koli od naslednjih oseb: proizvajalca, pooblaščenega zastopnika, uvoznika ali distributerja;

(11) „končni uporabnik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo s stalnim prebivališčem ali sedežem v Uniji, ki ji je ali ji bo dano na voljo blago kot potrošniku, zunaj njene trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti, ali kot poklicnemu končnemu uporabniku pri njegovi industrijski ali poklicni dejavnosti;

(12) „legitimni razlogi v javnem interesu“ pomenijo kateri koli razlog iz člena 36 Pogodbe ali kateri koli drugi nujni razlog v javnem interesu.

Poglavje II
Postopki v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja v posameznih primerih

Člen 4

Izjava o vzajemnem priznavanju

1. Proizvajalec blaga ali blaga določene vrste, ki je ali bo dano na voljo na domačem trgu v državi članici (v nadaljnjem besedilu: namembna država članica), lahko pripravi izjavo (v nadaljnjem besedilu: izjava o vzajemnem priznavanju), s katero bo pristojnim organom namembne države članice dokazal, da se blago ali blago navedene vrste zakonito trži v drugi državi članici.

   Namesto tega lahko proizvajalec pooblasti svojega pooblaščenega zastopnika, da pripravi izjavo v njegovem imenu.

   Vendar lahko v izjavi o vzajemnem priznavanju posebne informacije, povezane s trženjem blaga ali vrste blaga, izpolni kateri koli gospodarski subjekt.

2. Izjava o vzajemnem priznavanju je v skladu s strukturo in vsebuje informacije iz Priloge.

   Izjava se izpolni v enem od uradnih jezikov Unije, in če ta jezik ni jezik, ki ga zahteva namembna država članica, gospodarski subjekti izjavo prevedejo v jezik ali jezike, ki jih zahteva namembna država članica.

3. Gospodarski subjekti so odgovorni za vsebino in točnost informacij, ki jih sami navedejo v izjavi o vzajemnem priznavanju.

4. Gospodarski subjekti zagotovijo, da je izjava vedno posodobljena zaradi upoštevanja morebitnih sprememb informacij, ki so jih navedli v njej.

5. Izjava o vzajemnem priznavanju se lahko pristojnemu organu namembne države članice predloži v oceno, ki se izvede na podlagi člena 5. Predloži se lahko v papirni ali elektronski obliki.

6. Gospodarski subjekt lahko dajo izjavo na voljo prek spletišča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

   (a) vrsta ali serija blaga, na katero se izjava nanaša, je na spletišču zlahka prepoznavna;

   (b) spletišče se spremlja, da se zagotovi razpoložljivost in dostop do izjave;

   (c) obstajajo navodila za brskanje po spletišču in dostop do izjave.

7. Če se izjava o vzajemnem priznavanju pristojnemu organu namembne države članice predloži v skladu z zahtevami iz tega člena, pristojni organ zaradi vsake ocene blaga na podlagi člena 5:

   (a) izjavo, skupaj z vsemi dokazili, ki jih je pristojni organ razumno zahteval zaradi preverjanja v njej navedenih informacij, sprejme kot zadostno dokazilo, da se blago zakonito trži v drugi državi članici, in

   (b) od gospodarskega subjekta ne zahteva nobenih drugih informacij ali dokumentacije za dokazovanje, da se blago zakonito trži v drugi državi članici.

8. Če se izjava o vzajemnem priznavanju ne predloži pristojnemu organu namembne države članice v skladu z zahtevami iz tega člena, lahko pristojni organ od katerega koli gospodarskega subjekta zahteva, naj predloži naslednjo dokumentacijo in informacije, da bi zaradi ocene na podlagi člena 5 dokazal, da se blago zakonito trži v drugi državi članici:

   (a) vse ustrezne informacije o značilnostih zadevnega blaga ali vrste blaga;

   (b) vse ustrezne informacije o zakonitem trženju blaga v drugi državi članici;

   (c) vse ostale informacije, ki so po mnenju pristojnega organa koristne za njegovo oceno.

9. Kadar za blago, za katero se predloži izjava o vzajemnem priznavanju, velja tudi akt Unije, s katerim se zahteva izjava EU o skladnosti, se lahko izjava o vzajemnem priznavanju vključi kot del navedene izjave EU o skladnosti.

Člen 5

Ocena blaga

1. Kadar ima pristojni organ države članice pomisleke glede blaga, za katerega gospodarski subjekt trdi, da se zakonito trži v drugi državi članici, pristojni organ takoj stopi v stik z zadevnim gospodarskim subjektom in izvede oceno blaga.

2. Pristojni organi držav članic pri izvajanju ocen na podlagi odstavka 1 ustrezno upoštevajo vsebino poročil o preizkusih ali potrdil, ki jih je izdal organ za ugotavljanje skladnosti in jih kot del ocene predložil kateri koli gospodarski subjekt. Pristojni organi držav članic potrdila ali poročila o preizkusih, ki jih je izdal organ za ugotavljanje skladnosti, akreditiran za ustrezno področje dejavnosti ugotavljanja skladnosti v skladu z Uredbo (ES) št. 765/2008, ne zavrnejo iz razlogov, povezanih s pristojnostjo tega organa.

3. Kadar pristojni organ države članice po zaključku ocene na podlagi odstavka 1 sprejme upravno odločbo v zvezi z blagom, o svoji odločitvi v 20 delovnih dneh obvesti ustrezni gospodarski subjekt iz odstavka 1, Komisijo in druge države članice. Obveščanje Komisije in drugih držav članic se izvede s sistemom iz člena 11.

4. V upravni odločbi iz člena 3 se razlogi za odločbo navedejo dovolj podrobno in utemeljeno, da se lahko izvede presoja njene skladnosti z načelom vzajemnega priznavanja in zahtevami iz te uredbe.

5. Vključijo se zlasti naslednje informacije:

   (a) nacionalno tehnično pravilo, na katerem temelji odločba;

   (b) legitimni razlogi v javnem interesu, na podlagi katerih je upravna odločba upravičena;

   (c) tehnični ali znanstveni dokazi, ki so se upoštevali, vključno s kakršnim koli tehničnim ali znanstvenim razvojem, do katerega je prišlo od sprejetja nacionalnega tehničnega pravila;

   (d) povzetek utemeljitev ustreznega gospodarskega subjekta;

   (e) dokazila, ki dokazujejo, da odločba zagotavlja izpolnitev zastavljenega cilja in ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

6. V upravni odločbi iz odstavka 3 se navedejo pravna sredstva, ki jih omogoča veljavna zakonodaja v zadevni državi članici, in roki, ki se uporabljajo za navedena sredstva, vključuje pa tudi navedbo postopka na podlagi člena 8.

7. Upravna odločba iz odstavka 3 ne začne veljati, dokler ni v skladu z navedenim odstavkom o njej obveščen gospodarski subjekt.

Člen 6

Začasni preklic dostopa do trga

1. Medtem ko pristojni organ države članice ocenjuje blago v skladu s členom 5, začasno ne prekliče dajanja navedenega blaga na voljo na domačem trgu v navedeni državi članici, razen v enem ali drugem od naslednjih primerov:

   (a) blago pod običajnimi ali razumno predvidljivimi pogoji uporabe predstavlja resno tveganje, vključno s tistim, ki nima takojšnjega učinka, zahteva pa hitro ukrepanje pristojnih organov;

   (b) dajanje blaga na voljo na trgu ali blaga navedene vrste na domačem trgu v navedeni državi članici je v zadevni državi članici na splošno prepovedano zaradi javne morale ali varnosti.

2. Pristojni organ države članice zadevni gospodarski subjekt, Komisijo in druge države članice takoj obvesti o vsakem preklicu v skladu z odstavkom 1. Obveščanje Komisije in drugih držav članic se izvede s sistemom iz člena 11. V primerih iz odstavka 1(a) tega člena se obvestilu priloži tehnična ali znanstvena utemeljitev, ki dokazuje, zakaj se za zadevo šteje, da zanjo velja navedena točka.

Člen 7

Obveščanje prek sistema hitre izmenjave informacij (RAPEX)

1. Če je upravna odločba iz člena 5 ali začasni preklic iz člena 6 tudi ukrep, ki ga je treba sporočiti prek sistema RAPEX iz Direktive 2001/95/ES o splošni varnosti proizvodov, se ločena priglasitev Komisiji na podlagi te uredbe ne zahteva, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

   (a) v obvestilu prek sistema RAPEX je navedeno, da se priglasitev ukrepa šteje tudi za priglasitev na podlagi te uredbe;

   (b) obvestilu prek sistema RAPEX so priložena dokazila, ki se zahtevajo za upravno odločbo na podlagi člena 5 ali začasni preklic na podlagi člena 6.

Člen 8

Postopek reševanja težav

1. Ta člen se uporablja, če je gospodarski subjekt, na katerega vpliva upravna odločba, navedeno odločbo predložil mreži za reševanje problemov notranjega trga (SOLVIT), domači center pa med postopkom mreže SOLVIT Komisijo pozove, naj poda mnenje in tako pomaga pri reševanju zadeve.

2. Komisija v treh mesecih od prejema zahteve iz odstavka 1 vzpostavi komunikacijo z zadevnim gospodarskim subjektom ali subjekti in pristojnimi organi, ki so sprejeli upravno odločbo, da bi presodila o združljivosti upravne odločbe z načelom vzajemnega priznavanja in to uredbo.

3. Komisija lahko po zaključku presoje izda mnenje, v katerem opredeli pomisleke, ki bi jih bilo treba po njenem mnenju obravnavati v zadevi mreže SOLVIT in po potrebi poda priporočila, da bi pomagala pri reševanju zadeve.

4. Mnenje Komisije se upošteva med postopkom mreže SOLVIT iz odstavka 1.

Poglavje III
Upravno sodelovanje, spremljanje in komunikacija

Člen 9
Naloge kontaktnih točk za proizvode

1. Države članice na svojem ozemlju imenujejo in vzdržujejo kontaktne točke za proizvode ter zagotovijo, da imajo njihove kontaktne točke za proizvode zadostna pooblastila in dovolj sredstev, da lahko ustrezno izvajajo svoje naloge. Zagotovijo, da kontaktne točke za proizvode svoje storitve izvajajo v skladu z Uredbo (*Enotni digitalni portal – COM(2017) 256*).

2. Kontaktne točke za proizvode na spletu predložijo naslednje informacije:

   (a) informacije o načelu vzajemnega priznavanja in uporabi te uredbe na ozemlju navedene države članice, vključno z informacijami o postopku iz člena 5;

   (b) kontaktne podatke pristojnih organov znotraj navedene države članice, ki omogočajo neposreden stik z njimi, vključno s podrobnostmi o organih, pristojnih za nadzor izvajanja nacionalnih tehničnih pravil, ki se uporabljajo na ozemlju navedene države članice;

   (c) pravna sredstva in postopke, ki so v primeru spora med pristojnim organom in gospodarskim subjektom na voljo na ozemlju navedene države članice, vključno s postopkom iz člena 8.

3. Kadar je treba dopolniti informacije, ki se na spletu zagotovijo v skladu z odstavkom 2, kontaktne točke za proizvode na zahtevo gospodarskega subjekta ali pristojnega organa druge države članice zagotovijo vse koristne informacije, kot je elektronska kopija nacionalnih tehničnih pravil, ki se za posamezno blago ali posamezno vrsto blaga uporabljajo na ozemlju, kjer je ustanovljena kontaktna točka za proizvode, ali elektronska povezava na ta pravila, in informacije, ali je treba po nacionalni zakonodaji za blago ali blago navedene vrste zahtevati predhodno odobritev.

4. Kontaktne točke za proizvode na zahteve iz odstavka 3 odgovorijo v 15 delovnih dneh po njihovem prejemu.

5. Kontaktne točke za proizvode za zagotavljanje informacij iz odstavka 3 ne zaračunavajo pristojbine.

Člen 10
Upravno sodelovanje

1. Komisija omogoči in zagotovi učinkovito sodelovanje in izmenjavo informacij med pristojnimi organi in kontaktnimi točkami za proizvode iz različnih držav članic.

2. Kontaktne točke za proizvode v državi članici, kjer gospodarski subjekt trdi, da zakonito trži svoje blago, pristojnim organom drugih držav članic na zahtevo in v 15 delovnih dneh zagotovijo vse ustrezne informacije v zvezi z navedenim blagom.

3. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi in kontaktne točke za proizvode sodelujejo v dejavnostih iz odstavka 1.

Člen 11
Sistem informacijske in komunikacijske podpore

1. Za namene členov 5, 6 in 10 se uporablja sistem informacijske in komunikacijske podpore Unije iz [uredbe o skladnosti in izvrševanju], razen v primerih iz člena 7.

2. Komisija sprejme izvedbene akte, v katerih so opredeljene podrobnosti sistema iz odstavka 1 in njegove funkcije za namene te uredbe. Navedeni izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 15(2).

Poglavje IV
Financiranje

Člen 12
Financiranje dejavnosti v podporo tej uredbi

1. Unija lahko v podporo tej uredbi financira naslednje dejavnosti:

   (a) kampanje za ozaveščanje;

   (b) izobraževanje in usposabljanje;

   (c) izmenjava uradnikov;

   (d) sodelovanje med kontaktnimi točkami za proizvode ter tehnično in logistično podporo temu sodelovanju;

   (e) zbiranje podatkov v zvezi z delovanjem načela vzajemnega priznavanja in njegovimi učinki na enotni trg blaga.

2. Finančna pomoč Unije v zvezi z dejavnostmi na podlagi te uredbe se izvede v skladu z Uredbo (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta[32], in sicer neposredno ali s prenosom nalog izvrševanja proračuna na subjekte iz člena 58(1)(c) navedene uredbe.

3. Proračunska sredstva, odobrena za dejavnosti iz te uredbe, letno določi proračunski organ v mejah veljavnega finančnega okvira.

Člen 13
Zaščita finančnih interesov Unije

1. Komisija sprejme ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovi, da so pri izvajanju dejavnosti, ki se financirajo na podlagi te uredbe, finančni interesi Evropske unije zaščiteni z izvajanjem preventivnih ukrepov proti goljufijam, korupciji in drugemu protipravnemu ravnanju z učinkovitim preverjanjem, ob odkritju nepravilnosti pa z izterjavo neupravičeno izplačanih zneskov ter po potrebi z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi upravnimi ter denarnimi kaznimi.

2. Komisija ali njeni predstavniki in Računsko sodišče so pooblaščeni za izvajanje revizij na podlagi dokumentov in inšpekcij na kraju samem pri vseh upravičencih do

[32] Uredba (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL L 298, 26.10.2012, str. 1).

nepovratnih sredstev, izvajalcih in podizvajalcih, ki so na podlagi te uredbe prejeli finančna sredstva Unije.

3. Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) lahko v skladu s postopki iz Uredbe (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta[33] in Uredbe Sveta (Euratom, EC) št. 2185/96[34] opravlja preiskave, vključno s pregledi in inšpekcijami na kraju samem, da bi ugotovil, ali je v povezavi s sporazumom ali sklepom o nepovratnih sredstvih ali pogodbo, financirano v skladu s to uredbo, prišlo do goljufije, korupcije ali katere koli druge nezakonite dejavnosti, ki vpliva na finančne interese Unije.

4. Brez poseganja v odstavke 1, 2 in 3 sporazumi o sodelovanju s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami, pogodbe ter sporazumi in sklepi o nepovratnih sredstvih, ki so posledica izvajanja te uredbe, vsebujejo določbe, ki Komisijo, Računsko sodišče in OLAF izrecno pooblaščajo za izvajanje takšnih revizij in preiskav v skladu z njihovimi pristojnostmi.

Poglavje V
Pregled in postopek v odboru

Člen 14
Vrednotenje

1. Komisija do (...) in nato vsakih pet let ovrednoti to uredbo glede na cilje, za katere si ta prizadeva, ter Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru o tem predloži poročilo.

2. Komisija za namene odstavka 1 uporabi informacije, ki so na voljo v sistemu iz člena 11, in podatke, zbrane v skladu s členom 12(1)(e). Komisija lahko od držav članic tudi zahteva, naj predložijo vse ustrezne informacije za vrednotenje prostega pretoka blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici, in uspešnosti te uredbe, pa tudi presojo delovanja kontaktnih točk za proizvode.

Člen 15
Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Navedeni odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Poglavje VI
Končne določbe

Člen 16
Razveljavitev

Uredba (ES) št. 764/2008 se razveljavi.

---

33 Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL L 248, 18.9.2013, str. 1).

34 Uredba Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, 14.11.1996, str. 2).

Člen 17
Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije.*

Uporablja se od 1. januarja 2020.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*

OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONODAJNEGA PREDLOGA

1. OKVIR PREDLOGA/POBUDE

1.1 Naslov predloga/pobude

1.2 Zadevna področja v strukturi ABM/ABB

1.3 Vrsta predloga/pobude

1.4 Cilji

1.5 Utemeljitev predloga/pobude

1.6 Trajanje ukrepa in finančne posledice

1.7 Načrtovani načini upravljanja

2. UKREPI UPRAVLJANJA

2.1 Pravila o spremljanju in poročanju

2.2 Upravljavski in kontrolni sistem

2.3 Ukrepi za preprečevanje goljufij in nepravilnosti

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA/POBUDE

3.1 Zadevni razdelki večletnega finančnega okvira in odhodkovne proračunske vrstice

3.2 Ocenjene posledice za odhodke

3.2.1. Povzetek ocenjenih posledic za odhodke

3.2.2. Ocenjene posledice za odobritve za poslovanje

3.2.3. Ocenjene posledice za odobritve za upravne zadeve

3.2.4. Skladnost z veljavnim večletnim finančnim okvirom

3.2.5. Udeležba tretjih oseb pri financiranju

3.3 Ocenjene posledice za prihodke

OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONODAJNEGA PREDLOGA

1. OKVIR PREDLOGA/POBUDE

1.1. Naslov predloga/pobude

Uredba Evropskega parlamenta in Sveta o vzajemnem priznavanju blaga

1.2. Zadevna področja v strukturi ABM/ABB[35]

Naslov 02: Notranji trg, industrija, podjetništvo ter mala in srednja podjetja (MSP)

Dejavnost 02 03: Notranji trg blaga in storitev

Dejavnost 02 03 01: Delovanje in razvoj notranjega trga blaga in storitev

1.3. Vrsta predloga/pobude

☒ Predlog/pobuda se nanaša na nov ukrep.

☐ Predlog/pobuda se nanaša na **nov ukrep na podlagi pilotnega projekta/pripravljalnega ukrepa**[36].

☐ Predlog/pobuda se nanaša na **podaljšanje obstoječega ukrepa.**

☐ Predlog/pobuda se nanaša na **obstoječ ukrep, preusmerjen v nov ukrep.**

1.4. Cilji

1.4.1. Večletni strateški cilji Komisije, ki naj bi bili doseženi s predlogom/pobudo

Decembra 2013 je bilo v sklepih o politiki enotnega trga, ki jih je sprejel Svet za konkurenčnost, opozorjeno, da bi bilo treba za izboljšanje okvirnih pogojev za podjetja in potrošnike na enotnem trgu ustrezno uporabiti vse zadevne instrumente, vključno s harmonizacijo in vzajemnim priznavanjem. Svet za konkurenčnost je v svojih sklepih o politiki enotnega trga iz februarja 2015 Komisijo pozval, naj zagotovi, da bo načelo vzajemnega priznavanja učinkovito delovalo, in po potrebi predloži predloge v ta namen. Komisija je v odziv 28. oktobra 2015 sprejela sporočilo o strategiji za enotni trg z naslovom Izpopolnitev enotnega trga: več priložnosti za prebivalstvo in gospodarstvo; strategija je eden od glavnih ciljev delovnega programa Komisije za leto 2017. Poziva k izboljšanju vzajemnega priznavanja, ki bo doseženo z vseevropskim akcijskim načrtom za ozaveščanje in pregledom veljavnega pravnega okvira, s katerim se bo uvedla prostovoljna izjava o skladnosti za olajšanje prostega pretoka blaga na tem področju.

1.4.2. Specifični cilji in zadevne dejavnosti v strukturi ABM/ABB

Specifični cilj št.

Natančneje, namen predloga je povečati prosti pretok blaga, ki se že zakonito trži v drugi državi članici, z:

- uvedbo prostovoljne izjave o skladnosti za oblikovanje in poenostavitev razprave med gospodarskimi subjekti in nacionalnimi organi o zakonitosti trženja izdelka;
- uvedbo zaščitnega postopka, da bi se gospodarskim subjektom, ki želijo izpodbijati upravne odločbe o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga, omogočil učinkovit način, da to storijo;

35 ABM: upravljanje po dejavnostih, ABB: oblikovanje proračuna po dejavnostih.

36 Po členu 54(2)(a) ali (b) finančne uredbe.

- krepitvijo kontaktnih točk za proizvode, tako da se poveča njihova vloga kot glavnih ponudnikov informacij o nacionalnih pravilih, ki jih zajema vzajemno priznavanje. Okrepila bo tudi upravno sodelovanje med kontaktnimi točkami za učinkovito čezmejno izmenjavo informacij;
- uporabo informacijskega orodja za komunikacijo med organi in uradno obveščanje o upravnih odločbah o zavrnitvi dostopa do trga;
- zagotavljanjem podlage za vseevropski akcijski načrt za ozaveščanje o vzajemnem priznavanju.

Zadevne dejavnosti v strukturi ABM/ABB

Dejavnost 02 03: Notranji trg blaga in storitev

Dejavnost 02 03 01: Delovanje in razvoj notranjega trga blaga in storitev

1.4.3. Pričakovani rezultati in posledice

Navedite, kakšne posledice naj bi imel(-a) predlog/pobuda za upravičence/ciljne skupine.

Splošni cilj pobude je oblikovati pravičnejši in bolj poglobljeni enotni trg blaga z izboljšanjem vzajemnega priznavanja.

Specifični cilj bo izboljšanje delovanja vzajemnega priznavanja s:

- povečanjem ozaveščenosti o vzajemnem priznavanju;
- povečanjem pravne varnosti za podjetja in nacionalne organe glede tega, kdaj se lahko uporabi načelo vzajemnega priznavanja;
- povečanjem pravne varnosti glede uporabe vzajemnega priznavanja; podjetja in nacionalni organi bi morali vedeti, kaj lahko razumno pričakujejo, ko se uporabi ali bi se moralo uporabiti vzajemno priznavanje. To bo zmanjšalo tveganje za podjetja, da njihovi izdelki ne bi imeli dostopa do trga ali da bi jih bilo treba z njega neupravičeno umakniti;
- krepitvijo komunikacije, sodelovanja in zaupanja med nacionalnimi organi, da bodo lahko delovali kot orodje za pospeševanje in zagotavljali delovanje vzajemnega priznavanja.

1.4.4. Kazalniki rezultatov in posledic

Navedite, s katerimi kazalniki se bo spremljalo izvajanje predloga/pobude.

Predviden je naslednji sklop kazalnikov:

- število organiziranih dogodkov (kampanj ozaveščanja in usposabljanj) in število oseb, ki se udeležijo dogodkov ali usposabljanja ter njihova stopnja zadovoljstva;
- število uradnikov, ki sodelujejo v programu izmenjave uradnikov;
- število uradnih obvestil o osnutkih nacionalnih pravil, ki vsebujejo klavzulo o vzajemnem priznavanju;
- stopnja zadovoljstva gospodarskih subjektov, ki uporabljajo prostovoljno izjavo o vzajemnem priznavanju, in njihov prispevek v smislu znižanja stroškov;
- število priglasitev upravnih odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga;
- število zadev, ki jih podjetja prijavijo v omrežje SOLVIT in stopnja uspešnosti reševanja zadev;

- število pritožb, vloženih pri Komisiji in število zavezujočih odločb, ki jih je sprejela Komisija;
- število prejetih pritožb o napačni uporabi načela vzajemnega priznavanja;
- število zahtev, ki so jih kontaktne točke prejele za izdelke, roki za odgovor in stopnja zadovoljstva gospodarskih subjektov;
- število organiziranih sestankov upravnega sodelovanja in število udeležencev.

1.5. Utemeljitev predloga/pobude

1.5.1. Zahteve, ki jih je treba izpolniti kratkoročno ali dolgoročno

Predlog namerava zmanjšati upravna bremena z omogočanjem:

- izboljšanja znanja o tem, kdaj in kako se lahko uporabi načelo vzajemnega priznavanja;
- lažjega dostopa do informacij o vzajemnem priznavanju;
- olajšanja dokazovanja, da je bil izdelek zakonito tržen v drugi državi članici in se je zanj torej uporabilo načelo vzajemnega priznavanja;
- dostopa do brezplačnih in učinkovitih sredstev za izpodbijanje upravnih odločb o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga.

1.5.2. Dodana vrednost ukrepanja EU

Vzajemno priznavanje se uporablja le v čezmejnih primerih, ko želi gospodarski subjekt v drugih državah članicah trgovati s izdelkom, ki se že zakonito trži v državi članici. Države članice s samostojnim ukrepanjem ne morejo rešiti težav, povezanih z uporabo načela vzajemnega priznavanja na enotnem trgu. Da bi bila uporaba načela učinkovita, mora temeljiti na harmoniziranih postopkih, ki jih enako uporabljajo vsi nacionalni organi. Le s takimi harmoniziranimi postopki je mogoče zagotoviti, da bodo nacionalni organi načelo uporabljali enako, s čimer bodo družbam omogočili enako obravnavo ne glede na državo, v kateri poskušajo tržiti svoj izdelek. Če bi se postopkovni vidiki uporabe načela vzajemnega priznavanja prepustili vsaki posamezni državi članici, bi to oslabilo načelo, saj bi način delovanja sestavljalo 28 različnih in morda nasprotujočih si postopkov.

1.5.3. Spoznanja iz podobnih izkušenj v preteklosti

Uporaba načela vzajemnega priznavanja, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča, je bila obravnavana v več razlagalnih smernicah in Uredbi (ES) št. 764/2008. Z Uredbo se je uvedlo več postopkovnih jamstev, ki naj bi olajšali uporabo načela vzajemnega priznavanja. Uporaba načela je kljub temu še vedno problematična; večina gospodarskih subjektov z načelom ni seznanjena ali pa ga ne uporablja. Nacionalni organi so tudi previdni pri odobritvi dostopa do trga za izdelke, ki se že zakonito tržijo v drugi državi članici in za katere velja medsebojno priznavanje. Tudi pomanjkanje zanesljivih podatkov je zelo otežilo vrednotenje učinkov, ki jih ima načelo na notranji trg.

1.5.4. Skladnost in možnosti sinergij z drugimi ustreznimi instrumenti

Predlog dopolnjuje več pobud na področju prostega pretoka blaga, kot so Direktiva (EU) 2015/1535 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe, Direktiva 2001/95/ES

o splošni varnosti proizvodov, Uredba (EU) št. 305/2011 o gradbenih proizvodih, mreža SOLVIT in harmonizacijska zakonodaja EU, in je skladen z njimi.

1.6. Trajanje ukrepa in finančne posledice

☐ **Časovno omejen(-a)** predlog/pobuda:

– ☐ trajanje predloga/pobude od [D. MMMM] LLLL do [D. MMMM] LLLL,

– ☐ finančne posledice med letoma LLLL in LLLL.

☒ **Časovno neomejen(-a)** predlog/pobuda:

– izvajanje z obdobjem uvajanja med letoma 2018 in 2020,

– ki mu sledi izvajanje predloga/pobude v celoti.

1.7. Načrtovani načini upravljanja[37]

☒ **Neposredno upravljanje** – Komisija:

– √ z lastnimi službami, vključno z zaposlenimi v delegacijah Unije,

– ☐ prek izvajalskih agencij.

☐ **Deljeno upravljanje** z državami članicami

☐ **Posredno upravljanje** s poverjanjem nalog izvrševanja proračuna:

– ☐ tretjim državam ali organom, ki jih te imenujejo,

– ☐ mednarodnim organizacijam in njihovim agencijam (navedite),

– ☐EIB in Evropskemu investicijskemu skladu,

– ☐ organom iz členov 208 in 209 finančne uredbe,

– ☐ subjektom javnega prava,

– ☐ subjektom zasebnega prava, ki opravljajo javne storitve, kolikor ti subjekti zagotavljajo ustrezna finančna jamstva,

– ☐ subjektom zasebnega prava države članice, ki so pooblaščeni za izvajanje javno-zasebnih partnerstev in ki zagotavljajo ustrezna finančna jamstva,

– ☐ osebam, pooblaščenim za izvajanje določenih ukrepov SZVP v skladu z naslovom V PEU in opredeljenim v zadevnem temeljnem aktu.

– *Pri navedbi več kot enega načina upravljanja je treba to natančneje obrazložiti v oddelku „opombe“.*

Opombe

[37] Pojasnila o načinih upravljanja in sklici na finančno uredbo so na voljo na spletišču BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html.

2. UKREPI UPRAVLJANJA

2.1. Pravila o spremljanju in poročanju

Navedite pogostost in pogoje.

Komisija bo vsakih pet let pregledala uporabo te uredbe in bo Evropskemu parlamentu in Svetu predložila poročilo. V poročilu se bo ocenilo delovanje Uredbe in načela vzajemnega priznavanja ter njun učinek na prosti pretok blaga in notranji trg blaga, na podlagi povratnih informacij, pridobljenih od zainteresiranih strani, vključno z ustreznimi informacijami od držav članic.

2.2. Upravljavski in kontrolni sistem

2.2.1. Ugotovljena tveganja

Uvedba informacijskega orodja za olajšanje komunikacije in obveščanja o upravnih odločbah o zavrnitvi ali omejitvi dostopa do trga je povezana z nekaterimi tehničnimi tveganji. Vendar je Komisija lastnica informacijskega orodja, ki se bo uporabljalo za namene predloga, ter je odgovorna za njegovo vsakodnevno delovanje, vzdrževanje in razvoj. Sistem razvija in gosti notranji dobavitelj, ki zagotavlja visoko stopnjo neprekinjenega poslovanja.

2.2.2. Podatki o vzpostavljenem sistemu notranje kontrole

Da bi Komisija odpravila tveganja, opredeljena v točki 2.2.1, bo zagotovila redna srečanja z državami članicami, ter zagotovila usposabljanje in smernice, da se omogoči nemoteno in enostavno izvajanje predloga.

2.2.3. Ocena stroškov in koristi kontrol ter ocena pričakovane stopnje tveganja napak

Tveganja, opredeljena v točki 2.2.1, se bodo odpravila z zagotavljanjem pomoči in informacij zadevnim zainteresiranim stranem.

2.3. Ukrepi za preprečevanje goljufij in nepravilnosti

Navedite obstoječe ali načrtovane preprečevalne in zaščitne ukrepe.

Zaradi boja proti goljufijam, korupciji in drugim nezakonitim dejanjem se bodo določbe, ki se navadno uporabljajo za dejavnosti Komisije, vključno z Uredbo (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), v okviru enotnega digitalnega portala uporabljale brez omejitev.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA/POBUDE

3.1. Zadevni razdelki večletnega finančnega okvira in odhodkovne proračunske vrstice

- Obstoječe proračunske vrstice

Po vrstnem redu razdelkov večletnega finančnega okvira in proračunskih vrstic.

Razdelek večletnega finančnega okvira	Proračunska vrstica	Vrsta odhodka	Prispevek			
	02.03 Notranji trg blaga in storitev	dif./nedif. [38]	držav Efte [39]	držav kandidatk [40]	tretjih držav	po členu 21(2)(b) finančne uredbe
	02.03.01 Delovanje in razvoj notranjega trga blaga in storitev	Dif.	DA	NE	NE	NE

[38] Dif. = diferencirana sredstva / nedif. = nediferencirana sredstva.

[39] Efta: Evropsko združenje za prosto trgovino.

[40] Države kandidatke in po potrebi potencialne države kandidatke z Zahodnega Balkana.

3.2. Ocenjene posledice za odhodke

Te ukrepe bodo pokrivale dodelitve, ki so že predvidene v uradnem finančnem načrtovanju Komisije, dodatna sredstva pa niso potrebna.

3.2.1. Povzetek ocenjenih posledic za odhodke

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Razdelek večletnega finančnega okvira	Številka	02 03 Notranji trg blaga in storitev

GD: GROW			Leto **2018**	Leto **2019**	Leto **2020**	**SKUPAJ 2018–2020**
• Odobritve za poslovanje						
02 03 01	obveznosti	(1)	0,700	0,300		**1,000**
	plačila	(2)	0,350	0,500	0,150	**1,000**
Številka proračunske vrstice	obveznosti	(1a)				
	plačila	(2a)				
Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev določenih programov[41]						
Številka proračunske vrstice		(3)				
Odobritve SKUPAJ za GD GROW	obveznosti	= 1 + 1a + 3	0,700	0,300		**1,000**
	plačila	= 2 + 2a + 3	0,350	0,500	0,150	**1,000**

[41] Tehnična in/ali upravna pomoč ter odhodki za podporo izvajanju programov in/ali ukrepov EU (prej vrstice BA), posredne raziskave, neposredne raziskave.

• Odobritve za poslovanje SKUPAJ	obveznosti	(4)				
	plačila	(5)				
• Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev določenih programov, SKUPAJ		(6)				
Odobritve SKUPAJ iz RAZDELKA 1 večletnega finančnega okvira	obveznosti	= 4 + 6	0,700	0,300		1,000
	plačila	= 5 + 6	0,350	0,500	0,150	1,000

Če ima predlog/pobuda posledice za več razdelkov:

• Odobritve za poslovanje SKUPAJ	obveznosti	(4)								
	plačila	(5)								
• Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev določenih programov, SKUPAJ		(6)								
Odobritve SKUPAJ iz RAZDELKOV od 1 do 4 večletnega finančnega okvira (referenčni znesek)	obveznosti	= 4 + 6								
	plačila	= 5 + 6								

Razdelek večletnega finančnega okvira	**5**	„Upravni odhodki“

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

		Leto **2018**	Leto **2019**	Leto **2020**	Leto	Naslednja leta	Vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)			**SKUPAJ 2019–2020**
GD: GROW										
• Človeški viri			0,690	0,690						**1,380**
• Drugi upravni odhodki			**0,135**	**0,195**						**0,330**
GD GROW **SKUPAJ**			0,825	0,885						**1,710**

Odobritve SKUPAJ iz RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira	(obveznosti skupaj = plačila skupaj)		0,825	0,885					**1,710**

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

		Leto **2018**	Leto **2019**	Leto 2020	Leto **N + 3**	Vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)			**SKUPAJ**
Odobritve SKUPAJ iz RAZDELKOV od 1 do 5 večletnega finančnega okvira	Obveznosti	0,700	1,125	0,885					**2,710**
	Plačila	0,350	1,325	1,035					**2,710**

3.2.2. Ocenjene posledice za odobritve za poslovanje

– ☐ Za predlog/pobudo niso potrebne odobritve za poslovanje.

– ☒ Za predlog/pobudo so potrebne odobritve za poslovanje, kot je pojasnjeno v nadaljevanju.

Odobritve za prevzem obveznosti v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Cilji in realizacije ⇩			Leto **2018**		Leto **2019**		Leto **2020**		Naslednja leta		Vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)						**SKUPAJ (2018–2020)**	
	REALIZACIJE																	
	vrsta[42]	povprečni stroški	število	stroški	število	stroški	število	stroški	število	stroški	število	stroški	število	stroški	število	stroški	število realizacij skupaj	stroški realizacij skupaj
SPECIFIČNI CILJ št. 1[43] Okrepitev upravnega sodelovanja med kontaktnimi točkami																		
– Realizacija	**Izmenjava uradnikov**[44]		5	0,200	10	0	15	0	15	150								0,200
– Realizacija	**Vizualna podoba kontaktnih točk za proizvode**		1	0,100		0		0										0,100
Seštevek za specifični cilj št. 1			6	0,300	10	0	15		15	150							46	0,300
SPECIFIČNI CILJ št. 2 Ozaveščanje o vzajemnem priznavanju																		
–	**Usposablja**		20	0,400	40	0,300	40	0									100	0,700

42 Realizacije so dobavljeni izdelki in opravljene storitve (npr. število financiranih izmenjav študentov, število kilometrov novozgrajenih cest itd.).

43 Kakor je opisan v točki 1.4.2, „Specifični cilji …“.

44 Obveznost v letu 2018 in izvajanje v obdobju 2018–2020.

Realizacija	**nje**																
Seštevek za specifični cilj št. 1			20	0,400	40	0,300	40	0								100	0,700
STROŠKI SKUPAJ			26	0,700	50	0,300	45	0								146	1,000

3.2.3. Ocenjene posledice za odobritve za upravne zadeve

3.2.3.1. Povzetek

– ☐ Za predlog/pobudo niso potrebne odobritve za upravne zadeve.

– ☒ Za predlog/pobudo so potrebne odobritve za upravne zadeve, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

	Leto **2019**	Leto **2020**	Leto	Naslednja leta	Vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)			**SKUPAJ (2019–2020)**
RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira	0203	0203						
Človeški viri	0,690	0,690						**0,138**
Drugi upravni odhodki	0,135	0,195						**0,330**
Seštevek za RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira	0,825	0,885						**1,710**

Zunaj RAZDELKA 5[45] večletnega finančnega okvira								
Človeški viri								
Drugi odhodki za upravne zadeve								
Seštevek zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira								

SKUPAJ	**0,825**	**0,885**						**1,710**

Potrebe po odobritvah za človeške vire in druge upravne odhodke se krijejo z odobritvami GD, ki so že dodeljene za upravljanje ukrepa in/ali so bile prerazporejene znotraj GD, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v okviru postopka letne dodelitve virov glede na proračunske omejitve.

[45] Tehnična in/ali upravna pomoč ter odhodki za podporo izvajanju programov in/ali ukrepov EU (prej vrstice BA), posredne raziskave, neposredne raziskave.

3.2.3.2. Ocenjene potrebe po človeških virih

– ☐ Za predlog/pobudo niso potrebni človeški viri.

– ☒ Za predlog/pobudo so potrebni človeški viri, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

ocena, izražena v ekvivalentu polnega delovnega časa

	Leto **2019**	Leto **2020**	Leto	Naslednja leta	Vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)		
• Delovna mesta v skladu s kadrovskim načrtom (uradniki in začasni uslužbenci)							
XX 01 01 01 (sedež in predstavništva Komisije)	5	5					
XX 01 01 02 (delegacije)							
XX 01 05 01 (posredne raziskave)							
10 01 05 01 (neposredne raziskave)							
• Zunanji sodelavci (v ekvivalentu polnega delovnega časa: EPDČ)[46]							
XX 01 02 01 (PU, NNS, ZU iz splošnih sredstev)							
XX 01 02 02 (PU, LU, NNS, ZU in MSD na delegacijah)							
XX 01 04 **yy**[47] – na sedežu							
XX 01 04 **yy**[47] – na delegacijah							
XX 01 05 02 (PU, NNS, ZU za posredne raziskave)							
10 01 05 02 (PU, NNS, ZU za neposredne raziskave)							
Druge proračunske vrstice (navedite)							
SKUPAJ	**5**	**5**					

XX je zadevno področje ali naslov.

Potrebe po človeških virih se krijejo z osebjem GD, ki je že dodeljeno za upravljanje ukrepa in/ali je bilo prerazporejeno znotraj GD, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v okviru postopka letne dodelitve virov glede na proračunske omejitve.

Opis nalog:

Uradniki in začasni uslužbenci	– Razvoj, uporaba in spremljanje politike EU o vzajemnem priznavanju blaga; – izvajanje nove uredbe o vzajemnem priznavanju blaga; – izvajanje akcijskega načrta za vzajemno priznavanje blaga iz strategije za enotni trg [COM(2015) 550].
Zunanji sodelavci	

[46] PU = pogodbeni uslužbenec; LU = lokalni uslužbenec; NNS = napoteni nacionalni strokovnjak; ZU = začasni uslužbenec; MSD = mladi strokovnjak na delegaciji.

[47] Dodatna zgornja meja za zunanje sodelavce v okviru odobritev za poslovanje (prej vrstice BA).

3.2.4. Skladnost z veljavnim večletnim finančnim okvirom

– Predlog/pobuda je v skladu z veljavnim večletnim finančnim okvirom.

– Za predlog/pobudo je potrebna sprememba zadevnega razdelka večletnega finančnega okvira.

Da bi se pokrile dodatne dodelitve, bo potrebna vsaj delna prerazporeditev, ki se bo izvedla v okviru letnega proračunskega postopka.

– Za predlog/pobudo je potrebna uporaba instrumenta prilagodljivosti ali sprememba večletnega finančnega okvira.

Pojasnite te zahteve ter navedite zadevne razdelke in proračunske vrstice ter ustrezne zneske.

3.2.5. Udeležba tretjih oseb pri financiranju

– V predlogu/pobudi ni načrtovano sofinanciranje tretjih oseb.

3.3. Ocenjene posledice za prihodke

– ☒ Predlog/pobuda nima finančnih posledic za prihodke.

– ☐ Predlog/pobuda ima finančne posledice, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

☐ za lastna sredstva,

☐ za razne prihodke.

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Prihodkovna proračunska vrstica:	Odobritve na voljo za tekoče proračunsko leto	Posledice predloga/pobude[48]						
		Leto **N**	Leto **N+1**	Leto **N+2**	Leto **N+3**	Vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)		
Člen …….								

Za razne namenske prejemke navedite zadevne odhodkovne proračunske vrstice.

Navedite metodo za izračun posledic za prihodke.

[48] Pri tradicionalnih lastnih sredstvih (carine, prelevmani na sladkor) se navedejo neto zneski, tj. bruto zneski po odbitku 25 % stroškov pobiranja.

PRILOGA

Naslov predloga/pobude:

Uredba Evropskega parlamenta in Sveta o vzajemnem priznavanju blaga

(1) ŠTEVILO in STROŠKI PREDVIDENIH POTREBNIH ČLOVEŠKIH VIROV

(2) STROŠKI DRUGIH UPRAVNIH ODHODKOV

(3) METODE IZRAČUNA ZA OCENO STROŠKOV

(a) Človeški viri

(b) Drugi upravni odhodki

Ta priloga mora biti priložena oceni finančnih posledic zakonodajnega predloga pri posvetovanju med službami.

Preglednice s podatki se uporabljajo kot vir za preglednice iz ocene finančnih posledic zakonodajnega predloga. Namenjene so izključno notranji uporabi znotraj Komisije.

(1) Stroški predvidenih potrebnih človeških virov

☐ Za predlog/pobudo niso potrebni človeški viri.

☒ Za predlog/pobudo so potrebni človeški viri, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira		Leto **2019**		Leto **2020**		Leto		Leto **N + 3**		... vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)		SKUPAJ	
		EPDČ	odobritve	EPDČ	odobritve	EPDČ	odobritve	EPDČ	odobritve	EPDČ	odobritve	EPDČ	odobritve
• Delovna mesta v skladu s kadrovskim načrtom (uradniki in začasni uslužbenci)													
XX 01 01 01 (sedež in predstavništva Komisije)	AD	5	690 000 E UR	5	690 000 E UR								
	AST												
XX 01 01 02 (v delegacijah Unije)	AD												
	AST												
• Zunanji sodelavci [49]													
XX 01 02 01 („splošna sredstva“)	PU												
	NNS												
	ZU												
X 01 02 02 (v delegacijah Unije)	PU												
	LU												
	NNS												
	ZU												
	MSD												
Druge proračunske vrstice (*navedite*)													
Seštevek – RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira		5	690 000 E UR	5	690 000 E UR								

XX je zadevno področje ali naslov.

[49] PU = pogodbeni uslužbenec; LU = lokalni uslužbenec; NNS = napoteni nacionalni strokovnjak; ZU = začasni uslužbenec; MSD = mladi strokovnjak na delegaciji.

Potrebe po človeških virih se krijejo z osebjem GD, ki je že dodeljeno za upravljanje ukrepa in/ali je bilo prerazporejeno znotraj GD, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v okviru postopka letne dodelitve virov glede na proračunske omejitve.

Zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira		Leto **N**		Leto **N+1**		Leto **N+2**		Leto **N+3**		... vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)		SKUPAJ	
		EPDČ	Odobritve	EPDČ	Odobritve	EPDČ	Odobritve	EPDČ	Odobritve	EPDČ	Odobritve	EPDČ	Odobritve
• Delovna mesta v skladu s kadrovskim načrtom (uradniki in začasni uslužbenci)													
10 01 05 02 (neposredne raziskave)	AD												
	AST												
XX 01 05 01 (posredne raziskave)	AD												
	AST												
• Zunanji sodelavci [50]													
XX 01 04 ***yy*** Dodatna zgornja meja za zunanje sodelavce v okviru odobritev za poslovanje (nekdanje vrstice BA). – na sedežu	PU												
	NNS												
	ZU												
– v delegacijah Unije	PU												
	LU												
	NNS												
	ZU												
	MSD												
XX 01 05 02 (posredne raziskave)	PU												
	NNS												
	ZU												
10 01 05 02 (neposredne raziskave)	PU												
	NNS												
	ZU												
Druge proračunske vrstice (*navedite*)													
Seštevek – zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira													
XX je zadevno področje ali naslov.**SKUPAJ**													

Potrebe po človeških virih se krijejo z osebjem GD, ki je že dodeljeno za upravljanje ukrepa in/ali je bilo prerazporejeno znotraj GD, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v okviru postopka letne dodelitve virov glede na proračunske omejitve.

[50] PU = pogodbeni uslužbenec; LU = lokalni uslužbenec; NNS = napoteni nacionalni strokovnjak; ZU = začasni uslužbenec; MSD = mladi strokovnjak na delegaciji.

(2) Stroški drugih upravnih odhodkov

☐ Za predlog/pobudo niso potrebne odobritve za upravne zadeve.
☒ Za predlog/pobudo so potrebne odobritve za upravne zadeve, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

	Leto **2019**	Leto **2020**	Leto	**Naslednja leta**	... vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)			**SKUPAJ 2019–2020**
RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira								
Na sedežu:								
02.010211.00.01.10 – Stroški za službena potovanja in reprezentančni stroški	0,005	0,005						
02.010211.00.02.20 – Stroški za konference in sestanke	0,030	0,090						
XX 01 02 11 03 – Odbori[51]								
XX 01 02 11 04 – Študije in posvetovanja								
02 03 01 – Informacijski sistemi in sistemi vodenja	0,100	0,100						
XX 01 03 01 – IKT oprema in storitve[52]								
Druge proračunske vrstice (*po potrebi navedite*)								
V delegacijah Unije								
XX 01 02 12 01 – Stroški za službena potovanja in konference ter reprezentančni stroški								
XX 01 02 12 02 – Nadaljnje usposabljanje osebja								
XX 01 03 02 01 – Nakup ali najem stavb in s tem povezani odhodki								
XX 01 03 02 02 – Oprema, pohištvo, dobave in storitve								
Seštevek za RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira	0,135	0,195						**0,330**

XX je zadevno področje ali naslov.

[51] Navedite vrsto odbora in skupino, v katero spada.

[52] IKT: informacijske in komunikacijske tehnologije: posvetovati se je treba z DIGIT.

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

	Leto **N**	Leto **N+1**	Leto **N+2**	Leto **N+3**	... vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (glej točko 1.6)	**SKUPAJ**
Zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira						
XX 01 04 ***yy*** – Odhodki za tehnično in upravno pomoč (brez zunanjih sodelavcev) iz odobritev za poslovanje (nekdanje vrstice BA)						
– na sedežu						
– v delegacijah Unije						
XX 01 05 03 – Drugi odhodki za upravljanje v posrednem raziskovanju						
10 01 05 03 – Drugi odhodki za upravljanje v neposrednem raziskovanju						
Druge proračunske vrstice (*po potrebi navedite*)						
Seštevek – zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira						

XX je zadevno področje ali naslov.

SKUPAJ RAZDELEK 5 in zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira								

Potrebe po odobritvah za upravne zadeve se krijejo z odobritvami, ki so že dodeljene za upravljanje ukrepa in/ali so bile prerazporejene, po potrebi skupaj z dodatnimi viri, ki se lahko pristojnemu GD dodelijo v okviru postopka letne dodelitve virov glede na obstoječe proračunske omejitve.

(3) Metode izračuna za oceno stroškov

(a) Človeški viri

Ta del določa metodo izračuna, ki se uporablja za ocenjevanje človeških virov, ki se štejejo za potrebne (predpostavke o količini dela, vključno s posebnimi delovnimi mesti (delovni profili Sysper 2), kategorije osebja in ustrezni povprečni stroški).

RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira
Opomba: povprečni stroški vsake kategorije uslužbencev na sedežu so dostopni na BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/pre/legalbasis/Pages/pre-040-020_preparation.aspx.
• Uradniki in začasni uslužbenci Povprečni strošek uradnika (izraženo v EPDČ) je 138 000 EUR.
• Zunanji sodelavci

Zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira
• Samo delovna mesta, ki se financirajo iz proračuna za raziskave
• Zunanji sodelavci

(b) Drugi upravni odhodki

Podrobno navedite metodo izračuna, uporabljeno za vsako proračunsko vrstico, zlasti z njo povezane predpostavke (npr. število letnih sestankov, povprečni stroški itd.).

RAZDELEK 5 večletnega finančnega okvira
Za misije, letno je predvidenih 5 misij, povprečni stroški ene misije pa so 1 000 EUR. Povprečni strošek konference/srečanja strokovnjakov je 30 000 EUR.

Zunaj RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira